ABD'DE SİYAH ÖFKE YAYILIYOR!

Er ya da geç, biriken öfke patlar. Baskı, terör, sindirme, yasal cendere bir yere kadar! En nihayetinde bentler yıkılır, öfke boşanır. ABD uzun süredir aralıklı öfke patlamalarıyla sarsılıyor. Sistemin genlerine işli ırkçılık, uzun onyıllar boyu zorlu kalkışmalara, mücadelelere sebep oldu. 70'lerde "Kara Panterleri" yarattı. İlerici-devrimci hareketin temel karşı koyuşlarından birini oluşturdu. Ama bırakın ortadan kaldırılmayı, bir an olsun ırkçı cendere gevşemedi bile. Yasal polis cinayetleri birbirini izledi.

Geçtiğimiz yıllarda Ferguson'dan başlayan ve tüm ülkeye yayılan ayaklanmalardan sonra bu defa da köleci geçmişi olan güney eyaletlerinde patlak verdi ayaklanma. Pervasız polis cinayetlerine tepki olarak sokaklara döküldü milyonlar.

...Devamı 6. Sayfada

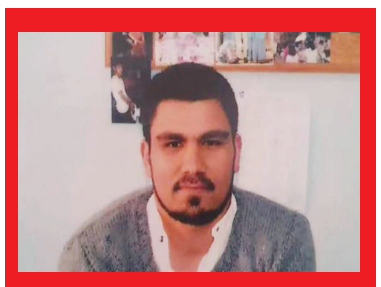

49 YIL HÜKÜM GİYEN YENİ EVREDE MÜCADELE BİRLİĞİ DERGİSİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ SAMİ TUNCA 2,5 YILDIR TUTSAK! DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

13 - 27 Temmuz 2016/ S 002 / 1 TL

İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!

Muazzam bir altüst oluş, muazzam bir hız! Ülkenin ve dünyanın değişim dinamikleri öylesine güçlü ki, toplumsal olayların ardından sürüklenmekten kurtulamıyor kimse. Toplumsal altüst oluş çağı önündeki tüm engelleri parçalayarak kendini duyuruyor. Her gün önemli bir toplumsal gelişmeye uyanıyoruz. Sarsıcı gelişmelerin olağanlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Her biri bir hükümeti götürmeye yeter derecede "skandal"; düzenin tüm temsilcilerini içeren yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık sarmalı; dizginsiz bir vahşet; doğanın acımasız talanı; içerde muazzam baskı, dışarda akıl almaz hızda gerçekleşen "U dönüşleri"... Bir eşiğe gelmiş bulunuyoruz. Bunca hızlı çark ediş, dışarda bunca ödün boşuna değil. Bir yeni düzey, bir kritik uğrak! Sermaye ve faşist devlet açısından alabildiğine ince bir bıçak sırtı dönemi bu. Kırılgan bir ortam.

Dışardan yıkmadıkça bir hükümet kendiliğinden yıkılmaz; kapitalist egemenlik salt çelişkiler nedeniyle kendiliğinden ortadan kalkmaz. Kuşku yok, devletin güncel manevra ve saldırıları ne ekonomik ve politik krizin önünü alabilir, ne de birleşik devrimi engelleyebilir. Ancak çıplak zor yoluyla zafer elde ederse bir süreliğine bastırabilir, geriletebilir. Tarih karşısında umutsuz bir çırpınış! Lakin burjuva egemenliği alaşağı etmeyi göze alamayanların gönüllü gönülsüz desteğiyle bir dönem daha uzatabilir ömrünü. Bu kırılgan sistemini sürdürebilir bir süre daha.

Aslolan sermaye düzenini korkusuzca alaşağı etmektir. Devrimdir! Artık iler tutar yanı kalmadı bu sistemin. Baştan aşağı kokuştu, yozlaştı. Çürümüş bir cesettir artık o! Sadece hasmının, birleşik devrimin o cesedi ortadan kaldırmasını bekliyor! Artık seçim, artık parlamento, belediye, artık kısmi haklar... tüketti ömrünü. Şimdi bir çırpıda burjuva iktidarı alaşağı etmek, emeğin iktidarını kurmak için ileri atılmak gerekiyor. Oyalanmadan, duralamadan, palyatif çözümlere bel bağlamadan! Bütün iktidar emekçi sınıfların, iki ülke halklarının eline geçmeli. Devrimci halk iktidarı hem mümkün hem de kaçınılmazdır. Ancak böyle bir iktidara dayanarak Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı hemen ve koşulsuz tanınabilir, ezilen ulusal topluluklara tam hak eşitliği sağlanabilir; ancak bu iktidar zindanları derhal yıkıp tutsakları özgürleştirebilir, bankalara ve büyük tekellere derhal el koyabilir. Ancak bu iktidar özgürlüklerimizi ve haklarımızı kalıcı olarak güven altına alabilir. Şimdi artık iktidar dışında her şey, hiçbir şeydir! Politik iktidarı ele geçirme dışında sürece çözüm arayışları laf-ı güzaftan başka bir şey değildir!

Devrim

>>Editör...

DEVRİME ÇAĞIRMAK

Türkiye ve Kürdistan'da koşullar sürekli ve hızlı bir değişim halinde. Önemli bir toplumsal gelişmeyle uyanmadığımız bir gün neredeyse yok. Toplum, sarsıcı gelişmeleri artık olağan olaylar biçiminde görmeye başladı.

Olayların gelişim yönü ise sürekli düzenin sarsılması, sınıf savaşının şiddetlenmesi, kitle eylemlerinin isyan ve ayaklanma boyutlarında devrimci bir içerik kazanması doğrultusunda. Ve belki de en önemlisi, kitleler devletle çatışmalarda giderek ustalaşıyorlar

3

Sıçrama ve Devrim — C.Dağlı 2

Direniş Değil İktidarın Fethi — Umut Çakır 4

Bireyciliğe Karşı Kolektivizm — Ai Varol Günal 5

Beyaz Katliam Siyah İsyan — Umut Güneş 7

Komünistler Gerçeklerden Hareket Eder — Özgür Güven 9

SIÇRAMA VE DEVRİM

BAŞYAZI

C. Dağlı

Kapitalist dünyada ve bu kapitalist topraklarda, güncel olarak bizi hedefimize yaklaştıran gelişmeler yaşanıyor. Her tarafta kapitalizme karşı artan başkaldırılar var. Devrimci başkaldırılar, tarihsel gelişmeyi hızlandıran gelişmeler.

Kapitalist toplumun uzlaşmaz çelişkisi kendini bunalım sırasında şiddetli patlamalar ve şiddetli sınıf savaşımı biçiminde dışa vurur. Toplumu sarsan her kriz, gerilim ve iç kapışma, kapitalizmin sınırlarını aynı zamanda bu sınırların ötesine, ilerisine geçme zorunluluğunu güçlü biçimde ortaya koyar. Buraya varılamazsa, üretici güçler, üretici güç olmaktan çıkıp yıkıcı güç haline gelirler.

Sorunun temeline kadar inemeyenler, ezilen ve sömürülenlerin aniden patlak veren, hızlanan, yaygınlaşan ayaklanmaların gerçek nedenini anlayamazlar.

Devrimin nesnel koşullarının oluşumu ve giderek olgunlaşması olan devrimci durum, Türkiye ve Kürdistan'daki sınıf mücadelesinin gelişimine uzun zamandır damgasını vurmuştur. Öncesi bir yana son yirmi beş yıl içinde meydana gelen sosyal çalkantılar, altüst oluşlar, ayaklanmalar, tek kelimeyle eylemler dizisi, devrimci durum göz önünde tutulmadan anlaşılamaz. Devrimci durumun varlığını yadsıyan uzlaşmacı siyasetler, bu yüzden sınıf kavgasının gerçek değerlendirmesini yapamadılar.

Dönemin gerçek bir değerlendirmesini yapamayanlar, işçilere, emekçilere devrimci bir taktik sunabilir mi? Somut durumun kavranışına dayanmayan her türden ajitasyon içeriksiz, içi boş bir laf yığınından öteye gidemez. Ajitasyon adına yaptıkları, bayağılıktan başka bir şey değildir. Aynı anlayışla bazı düşünceler de ileri sürüyorlar. Fakat bu düşüncelerde düşünce yok. Düşünceleri gerçekliği yansıtmıyor. Bu yüzden çelişkilidir, tutarsızdır.

Dönemin en belirgin, en öne çıkan, dolayısıyla göze çarpan bir özelliği de kitlelerin mücadelede yetkinleşmesi, yani ustalaşmasıdır. Sadece az sayıdaki insan değil, daha geniş kitleler bu durumda. Bu kendi başına devrimci bir gelişmedir. Çünkü kitlelerin yetkin savaşçılar durumuna gelmesi, düşmana karşı savaşta bir üstünlüktür. Yani şu demektir ki, burjuvazi mücadeleci kitleleri yenemez ama kitleler burjuvaziyi yenebilecek bir noktaya gelmiştir.

İşçilerin ve emekçi halk kitlelerinin devrimcileşmesi ve devrimin sürükleyici gücü durumunda olmaları, devrimci komünist partinin politik desteğine ve önderliğine olan ihtiyacını ortadan kaldırır mı? Kesinlikle hayır. Komünist partinin sınıf kavgasındaki rolü sosyalizm mücadelesindeki yeri ve önemi devrimin zaferi için temel etkendir. Fakat emekçilerin uzlaşmacı siyasetlerin desteğine ihtiyacı yok. Onların kitlelere götürdüğü ister teoride, ister politika ve isterse kültürde olsun, uzlaşmacılıktır. Dolayısıyla yaptıkları emekçi halk kitlelerinin devrimci mücadelesini frenlemektir, köstekemektir. Dün bunu yaptılar bugün de bunu yapıyorlar.

Devrimin sürükleyici güçlerinin öncü bir rol oynaması devrimci durum koşullarında daha da artar. Gelişme devrimci durum sırasında patlamalı, sıçramalı bir özellik gösterir. Tam da böyle bir anda olaylara bir yön vermek, sonuç açısından yaşamsaldır. Devrimci durumdan ezberci, ve çoğu kez bilinçsizce söz edenler, bu süreçte olayların ani sıçrama göstereceğini anlayamazlar. Devrimci durumun özgül özellikleri diğer dönemlerden ayırt edilmelidir. Yeni durum yeni görevleri koşullandırır.

Daha pratik düşünme, daha pratik davranma, yani hareket tarzımızı yeni duruma göre ayarlamazsak, ani patlamalara ayak uyduramayız. Tüm gelişmelerin örnekleri aşan yeni ayaklanmalara gebe olduğu ve tüm olayların hızla buraya aktığı bugünkü durumu göz önünde tutunca, yeni dönemin gerektirdiği görevleri yerine getirme yeteneği göstermenin önemi daha iyi anlaşılır.

Olayların aniden ve şiddetle patlak vermesi anlaşılmaz bir durum değildir. Uzun bir tarihi dönem boyunca emekçi halk kitlelerinin üzerinde uygulanan gerici burjuva şiddetin halk kitlelerinin üzerinde uygulanan gerici burjuva şiddetin ve ezilen sınıfların soyulmasının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Dolayısıyla toplumu temellerine dek sarsan yığın eylemlerinin patlak vermesinde şaşılacak bir durum yoktur. Kitlelere yön verenler aniden kendiliğinden başlayan eylemler sırasında hazırlıksız yakalanmamak için bu gerçeği bilince çıkarmalıdır.

Bu topraklarda bir isyan, bir ayaklanma başlar başlamaz, kitleler çok hızlı olarak hareket geçiyor. Kendi eylemlerini örgütlüyor, güçlerini büyük bir dinamizmle kavgada ve sokaklarda birleştiriyor. Bu durum devrimci mücadelenin ileri bir düzeyidir. İleri bir niteliğidir ve bir özelliğidir. Bu durumda devrimci komünistlerin de çok süratli davranması verili pratik politik koşullarda öncü olmanın bir koşuludur.

Reformist ve diğer küçük burjuva hareketler, böylesine büyük bir kitle hareketini kendi dar kalıplarına kendi dogmatik siyasetlerine çekmeye çok çabaladı, fakat devrimci kitleler her defasında bu sınırlılıkların ötesine geçtiler. O büyük gücü görmezlikten gelen ve insanların kendilerini izlemesini düşleyenler, her defasında devrimci enerjilerini harekete geçiren emekçilerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların toplumsal pratiğine çarptılar.

Bugüne kadar geri teorileri, geri politikaları ve geri somut durum analizleriyle, devrimci işçi hareketinin ve devrimci kitle hareketinin gerisinde kalanlar bugün arayı iyice açmış durumdalar. Devrimci kitleler, Gezi ayaklanması, Kürdistan ayaklanmaları ve üstendikleri yeni görevlerle, devrim yönünde büyük adımlar attı. Bunları yeni adımların izleyeceği kesin. Atılan adımların aynı tempoyla olmayacağı açık. Tempo daha hızlı olacaktır. Bu mücadelenin kısa sürede yeni ve daha ileri aşamaya girmesi anlamına gelir.

Sınıflar mücadelesinin yeni bir aşamaya girmesi, örgütlü komünist güçlerin de kendi çabalarını yeni bir noktaya vardırdığında sonuç getirir. Mücadelede yarım ağızla konuşmak, yarım yamalak girişmelerde bulunmak hiçbir sonuç getirmez. Yapmamız gereken, hareketi tamamıyla yeni bir düzleme çıkarmaktır. Hareketi, bir bütün olarak yeni bir aşamaya çıkarırsak, sınıf savaşını kazanırız. Bu aşamada devrimci kitlelerin tüm güç ve enerjisi ve tüm olanakları savaşı kazanmak için harekete geçirilir. O büyük devrimci güç etkin olarak ve sonuna kadar harekete geçirilirse hedefe giden mesafe iyice küçülür.

Belirlenen hedef büyük ve güçlü mücadeleyi etkileyecek, esinlendirecek, ateşleyecek ve ileri itecek nitelikte yani gerçekten devrimci olmalıdır. Kitlelerin uğruna dövüşecekleri hedef, kendi kurtuluşlarını gerçekleştirecek nitelikte olmalıdır. Peki hangi hedef ya da hangi toplum emekçilerin kurtuluşunu gerçekleştirebilir? Bu toplum, kapitalist toplumdan daha yüksek, daha ileri bir toplum olan komünist toplumdur. Türkiye ve Kürdistan proletaryası bu evrensel kurtuluş hedefine, emeğin devrimci iktidarı, halk demokrasisi yoluyla varacaktır. Devrimle iktidarın ele geçirilmesi öne çıkarılması gereken yakın bir hedeftir.

Ortaya çıkan yeni durum, mücadeleni biçimini ve içeriğini de etkiler. Devrimci kitle eylemleri daha yüksek biçime çıkarılırken, ajitasyon, propaganda ve taktik daha devrimci bir içerik taşımalıdır.

Rojava'da Anma

27 Haziran'da Mımbiç'te çetelerle girdiği çatışmada ölümsüzleşen BÖG Savaşçısı Eylem Ataş (Cemre Heval) için 1 Temmuz'da BÖG karargahında askeri anma töreni düzenlendi.

Düzenlenen askeri törene Devrimci Karargah, MLKP, MLSPB-DC, TKPML-TİKKO ve TKEP/L katıldı.

Törende, katılan partiler adına konuşmalar yapıldı. TKEP/L adına konuşmasını Kürtçe yapan Taylan Agit şunları söyledi; Selam olsun proletarya ve emekçi halkların kurtuluşu için savaşanlara ve binlerce kez selam ve saygı bu uğurda ölümsüzleşenlere.

Rojava devrimi için savaşmak sadece Kürt halkının kurtuluşu için değil aynı zamanda insanlık onuru için savaşmaktır ve bu uğurda ölümsüzleşenler sadece Rojava'nın değil bütün dünya emekçi halklarının şehididir. İşte bu temelde Türkiye'den Avrupa'dan ve dünyanın dört bir yanından gelen devrimci ve sosyalist güçler ve savaşçılar enternasyonalist mücadele için Rojava'da savaşıyorlar. Heval Cemre de bu anlayışla yaşadı ve bu anlayışla ölümsüzleşti. Rojava devrimiyle dayanışmak için savaştı, insanlığın onuru için savaştı, sınıfsız ve sömürüsüz bir yaşam için savaştı ve bu uğurda şehit düştü.

Durum böyleyken konuşmanın söylev çekmenin hiçbir anlamı yok çünkü şimdi artık konuşma zamanı değil, şimdi söylev çekme zamanı değil; şimdi savaşma zamanıdır ve şimdi devrim zamanıdır! Buna güçlü bir inancımız var ve biliyoruz ki nasıl Rojava'da emperyalistlerin planı ve onların çeteleri DAİŞ nasıl yenildiyseler aynen öyle Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da ve ardından Ortadoğu'da milyonlarca emekçi halklar ellerinde silahlarıyla büyük bir devrimle kurtuluşu getirecekler.

Heval Cemre devrimimizin yolunda ışık oldu ve bir kez daha diyoruz ki

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!
Yaşasın Halkların Birleşik Devrimi!
Yaşasın Devrim
Yaşasın Sosyalizm!
Yaşasın Enternasyonal Mücadele!
TKEP/L Rojava Güçleri

Mımbiç Hamlesi'nde Düşenler Uğurlandı

Mımbiç hamlesinde ölümsüzleşen MLKP savaşçısı Raperîn Dicle ve 5 YPG savaşçısı 28 Haziran günü Qamışlo'da sonsuzluğa uğurlandı. Düzenlenen törene, Rojava'da Leninist Savaşçılar da katıldı.

Aynı gün, BÖG savaşçısı Eylem Ataş (Cemre Heval)'in de Mimbiç hamlesinde ölümsüzleştiği haberi geldi.

Fransa'da Emek Sokağa İndi

Fransa'da Senato'ya gelen Çalışma Yasası'ndaki hak gasplarına karşı yüzbinler 28 Haziran günü yine sokaklara inerek hükümeti protesto etti.

Protesto eylemleri ve grevler nedeniyle birçok kentte tren, otobüs ve tramvay seferlerinde ciddi aksamlar olurken, onlarca kentte de gösteriler düzenlendi. Gösterilerin en geniş katılımlısı başkent Paris'te olurken, sendikalara göre en az 55 bin kişi katıldı.

Bastille Meydanı'ndan başlayan yürüyüş korteji Place d'Italie'ye ulaşırken, yürüyüşün başlangıcından itibaren birçok grup ile polis arasında çatışmalar yaşandı, en az 30 kişi gözaltına alındı.

Lyon, Nantes, Marsilya, Rennes, Toulouse, Le Havre, Strasbourg ve Grenoble başta olmak üzere onlara kentte daha eylemler düzenlendi.

Meksika'da Öğretmenler: "Mücadeleye Devam"

Meksika'da Oaxaca'daki direniş sürerken Öğretmenler Sendikası (CNTE) temsilcileri 28 Haziran sabahı İçişleri Bakanı Osorio Chong ile görüştü.

Görüşmenin ardından açıklama yapan CNTE, hükümetin neoliberal eğitim politikalarını uygulamaya koyarken insanlığa karşı suçlar işlediğini belirtirken Oaxaca'daki katliamı da hatırlattı. Açıklamada öğretmenlerin Oaxaca'daki protestoların desteklemeye devam edeceği ifade edilirken, öğretmenlerin hükümetle yapılan görüşme öncesi kapsamlı bir hazırlık yaptığı söylendi.

CNTE açıklamasında hareketin kilit önceliklerden görüşmeler sürdükçe geri adım atmayacağını, öğretmenlerin neoliberal eğitim politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmek için hazır olduklarını söylüyor.

"*Şüphesiz ki görüşmeler yavaş ilerliyor*" diyen CNTE, hükümet yetkililerinin koşulsuz şekilde eylemlerin sonlanmasını istediğini ve eğitim reformunda ısrar ettiğini söylüyor.

Açıklamada "*Meksika'da eğitimi büyük bir ticarethaneye dönüştürenleri uyarıyoruz. Siz eğitim sisteminde rekabeti ve özelleştirmeyi teşvik ediyorsunuz ve sosyal devletin koruyucu önlemlerini ortadan kaldırıyorsunuz böylece sadece piyasa geliştiriliyor*" denilirken hükümetin reform paketinin öğretmenleri işsiz bıraktığı vurgulandı.

İSRAİL'LE ANLAŞMA PROTESTO EDİLDİ

Boykot, Yatırımların Geri Çekilmesi ve Yaptırımlar (BDS) oluşumu, Türkiye'nin İsrail ile yaptığı anlaşmayı protesto ederek, antlaşmayı siyasi, askeri, akademik ve kültürel olarak boykot etme çağrısı yaptı.

29 Haziran akşamı İstanbul Beyoğlu'ndaki Tünel Meydanı'nda bir araya gelen BDS Türkiye üyelerinin eylemine demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Kitlenin Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yapmak istediği yürüyüş ise polis tarafından engellendi. TOMA ve çevik kuvvet, kitlenin önüne set çekti.

Bunun üzerine BDS Türkiye üyeleri basın açıklamasını Tünel'de gerçekleştirdi. "Siyonist Çeteyle Anlaşma Olmaz" pankartının açıldığı eylemde Filistin bayrakları taşındı. Eylemde "Filistin'e Ozgürlük Israil'e Boykot", "Emperyalistler Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak", "Anlaşma Değil, Boykot İstiyoruz", "İşgalci İsrail, İşbirlikçi AKP", "Tanklara Karşı Taş, Tanklara Karşı Taş, Direnen Filistin Kazanacak" sloganları atılırken, BDS Türkiye adına açıklamayı Ayşe Düzkan okudu.

Düzkan ""*Türkiye ile Siyonist oluşum arasında varılan anlaşma, Mavi Marmara sonrasında ortaya çıkan bir siyasi ve hukuki ihtilafın giderilip karşılıklı büyükelçi atanmasından çok daha fazlasını ifade ediyor. Anlaşmanın merkezinde, Siyonist işgalcilerin on yıllardır yağmaladığı ve adına 'İsrail gazı' dediği Filistin gazının Türkiye üzerinden Avrupa pazarlarına satılması ve bu şekilde işgalci rejimin büyük bir finansman kaynağı elde etmesi bulunuyor. Daha önce Türkiye tarafından ilişkilerin 'normalleştirilmesi' için öne sürülen şartlardan biri Gazze ablukasının kaldırılması olduğu halde, abluka kaldırılmak bir yana, meşrulaştırılıyor*" dedi.

Düzkan TBMM'deki oylaması öncesi vekillere ret oyu vermeleri çağrısında bulundu. Açıklamanın sonunda Atatürk Havalimanı'nda gerçekleşen katliama da değinildi, burada bir Filistinli kadının da yaşamını yitirdiği söylendi.

Açıklama, "*Siyonist oluşumla normalleşme kabul edilemez!*" denilerek İsrail'e karşı boykot etme, yalnızlaştırma ve yaptırım uygulama çağrısıyla sonlandırıldı.

Editör

DEVRİME ÇAĞIRMAK

Baş tarafı 1. sayfada...

Egemen sınıf ve faşist devlet kendilerine cehennemim kapılarını aralayan bu gelişmelerin farkında. Ona uygun önlem almaya, politikalar geliştirmeye çalışıyorlar.

Faşist devletin başındaki RTE'nin -biz buna devletin diyebiliriz- özellikle dış politikada aniden U dönüşü içerikli açıklamaları yeni bir durumun ortaya çıktığına ya da çıkmak üzere olduğuna işaret ediyor.

Nedir bu "yeni" durumun özelliği? Kısaca söylersek egemen sınıf ve faşist devlet, düzenin her taraftan, içten ve dıştan bir saldırı ve kuşatma altında olduğunu; bu kuşatmanın kendisini boğmakta olduğunu, nefes alışını neredeyse imkansız hale getirdiğini kabul ve teslim etmiştir. Bu ilan ve kabul; bunun sonucu, özellikle dış politikada yeni arayışlar, birleşik devrimin gelişimi karşısında düzenin, sömürücü sistemin çöküş içinde olduğunu bir kez daha kanıtlamış oluyor.

Bu çöküş süreci, MHP'sinden CHP'sine kadar bütün burjuva partilerin dinci faşist iktidara açık-gizli destek vermelerine; dahası, "HDP içindeki AKP'li damar"ın, Ertuğrul Kürkçügillerin "biz altın gol peşinde değiliz" bahanesiyle hükümete verdikleri desteğe rağmen derinleşiyor.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, RTE'nin reisliğinde, düzen gemisini biraz olsun su yüzüne çıkarmak, nefes boruları açmak için safralarını atmaya başladı. Davutoğlu Ahmet, bu safraların en bilineni. Kızağa çekilenleri saymaya gerek yok.

Devirecek birileri çıkmadıkça tekelci kapitalist düzenin kendiliğinden yıkılmayacağı gerçeğini aklımızın ucunda tutarak söyleyelim: Bu manevralarla derin bir ekonomik ve politik devrimden beslenen birleşik devrimin önünü kesemezler, engelleyemezler.

Ortaya çıkan "yeni" durum bir sürekliliğin devamı ve sonucudur. Leninistler, propaganda, ajitasyon çalışmalarında ve taktiklerinin belirlenmesinde bu "yeni" durumu görmezden gelemezler. Bunu hesaba katarak ajitasyon, propaganda çalışmalarına, taktiklerine daha bir devrimci içerik kazandırmalılar.

Bunun birinci koşulu, emekçi sınıfları, Kürt halkını, Alevileri, tüm ezilen ve sömürülen kitleleri devrime, politik iktidarın fethine lafı dolandırmadan çağırmaktır. Bu çağrı, hem akla, bilince hitap eden propaganda diliyle, hem de duyguları, birikmiş öfkeyi harekete geçirmeyi amaçlayan ajitasyon diliyle yapılmalı.

Devletle, dinci faşist iktidarla uzlaşmak için can atanların kimsenin beş paralık değer vermediği şimdiki Meclisi "ileri kurum" diye yutturmaya çalıştıkları; Ertuğrul Kürkçügiller familyasının "altın gol peşinde değiliz" yavanlığıyla hükümete verdikleri desteği kitlelerden saklamaya çalıştıkları bir sırada devrimci propaganda ve ajitasyonun önemi bin kat artıyor.

İkincisi, Kürt halkının, emekçi sınıfların ve devrimin diğer tüm toplumsal güçlerinin karşısına devrimci bir programla çıkmak; onlara devrimin programını göstermek ve anlatmak; kesin, tam ve gerçek kurtuluşun bu programla ve iktidarın fethiyle gerçekleşeceğini durmadan açıklamak.

Bütün sosyal reformistlerin ve onların etkisi altındaki oportünistlerin, "hak, adalet, eşitlik" gibi bilumum düzen içi taleplerle kitlelerin karşısına çıktıkları bir sırada devrimin programını göndere çekmek ne Kürt halkının ne de devrimin diğer toplumsal güçlerinin dikkatinden kaçacak. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının devrimci sezgilerine güvenmek Leninistler için temeldir. Onlar bu sezgiyi Denizlerden bu yana onyıllardır süren sert sınıf savaşının ateşi içinde edindiler.

Bu nedenle, afiş, bildiri ve daha akla gelebilecek ne yol varsa onunla devrimin propaganda ve ajitasyonunu; devrim programının tanıtımını yapmalıyız. Kitleleri, onlara gerçek, kesin ve tam kurtuluşu getirecek yola, yani devrime çağırdığımızda onlardan yanıt gelecektir.

Bırakalım, faşist devletle, dinci faşist iktidarla uzlaşma umuduyla dolu çok bilmiş aydın havasındaki sosyal reformistler ve diğer uzlaşmacılar bu çağrımıza "bıyık altından" gülsünler. Bırakalım, onlar "altın gol peşinde olmadıklarına" ve Meclis'i "ileri kurum" ilan etmeye hazır olduklarına dair sermaye sınıfına, faşist devlete, dinci faşist iktidara teminat verip dursunlar. Bunlar kitlelerin karşısına gerçek amaç ve düşüncelerini gizleyerek çıkmak zorundalar. Net, açık ve kesin bir dille konuşamazlar.

Leninistler ise, gerçek devrimci amaçlarını net, açık, kesin ve anlaşılır bir dille açıklasınlar. Bütün iktidarın emekçi sınıfların, iki ülke halklarının eline verilmesi gerektiğini; devrimci halk iktidarının hem mümkün hem de kaçınılmaz olduğunu; bu iktidarın Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkını hemen ve koşulsuz tanıyacağını, ezilen ulusal topluluklara tam hak eşitliği temelinde yaklaşacağını; zindanları derhal yıkıp tutsakları özgürleştireceğini; bankalara ve büyük tekellere derhal el koyacağını vb vb, her yerde ve her fırsatta ilan etsinler.

Savaş Bölgesinde Dört Gün

Geçtiğimiz Mart ayında Nepal'de yapılan dünya kadın konferansın da alınan kararlardan biri, Ortadoğu ve Avrupa ülkelerinden kadınların Kürdistan'ı ziyaret etmesi, süren savaşın kadınlara, çocuklara etkilerinin yerinde incelemesi ve bölgede yasayan kadınlarla dayanışmanın örgütlenmesi idi. Bu karar doğrultusunda Almanya dan MLPD, MLPD gençlik, Coruage dan temsilciler ve biz Emekçi Kadınlar ve Devrimci Öğrenci Birliği temsilcileri olarak dört gün sürecek çalışmalara sabah KJA'yı (Kürdistan Jinen Azad) ziyaret ederek başladık. Kısa bir tanışma dan sonra kadınlara ulaşma da, yaklaşımlar ve sorunlara dair görüşler ve çalışmalar hakkında bilgi alınıp verildi. Kürdistan'da son bir yıldır yaşananların kadınlara etkileri aktarıldı.

İkinci adresimiz Barış Anneleriydi. 40 yıldır süren savaşta çocuklarını gözaltında, çatışmalarda kaybetmiş anneler öfkeli. "*Biz yıllardır çok zulüm görmüşüz ama bu kadarını, bu kadar vahşicesini simdi gördük, cenazelerimiz yerlerde kaldı, bu nasıl insanlıktır biz bilmiyoruz*" diyerek isyan ediyorlar. Almanya'dan arkadaşlar soruyorlar, "*neler yapıyorsunuz bu olan biten karşısında?*" Annelerden biri "*vallahi ne gerekiyorsa onu yapıyoruz, yapacağız da*" diyor kesin bir dille. Seslerinin dünyaya duyurulmasını, burada yasananların anlatılmasını istiyorlar bizden. Anneler oruç, çok yorulmasınlar diye çok kalmadan çıkıp Mezopotamya Hukukçular Derneğine (MHD) gidiyoruz.

Avukat arkadaşlar sokağa çıkma yasaklarıyla baslayan süreci anlatıyorlar. Hedef gözetilerek öldürülen, tacize, tecavüze uğrayan, günlerce yaralı halde kalıp sağlık ekiplerinin alamadığı için ölen müvekkillerini kurtaramadıklarını anlatıyorlar. MHD eşbaşkanı "*Bu süreçte en büyük hak ihlallerine kadınlar maruz kaldı, taciz ve tecavüz vakası çok. Diyarbakır E Tipi Cezaevi ziyaretlerimizde gözlediğimiz bir durum bu. Kadınlar suç duyurusunda bulunmak istemiyorlar, bir, daha fazla baskıya uğrama korkusu, ikincisi ise bir işe yarayacağını düşünmüyorlar. Bu süreçte AB ve diğer uluslararası kurumlara başvurduk ama sonuç alamadık. Hukukçular olarak olup bitene müdahalede bulunamıyoruz*" diyor. Siz nasılsınız diye soruyoruz. "*Biz yakılıp yıkılan yerleri, vücut bütünlüğü bozulmuş cenazeleri görüyoruz. Anlatmak çok soyut ve yetersiz kalıyor. Bir çok arkadaşımız gördüklerinden kaynaklı iyi değil, çoğumuz uyku bozukluğu başta olmak üzere çeşitli sağlık sorunları yaşıyoruz*" diyor.

Diyarbakır İHD ye gidiyoruz. Kadın Komisyonundan Hatice arkadaş anlatıyor: "*Sur'dan çıkan çocuklar alilerinden alındı, yurtlara verildi. Kadınlar çırılçıplak soyuldu, erkekler işkence gördü, çoğu tutuklandı. Savaş bir iç göçe zorladı halkı, göç en çok kadınları ve çocukları olumsuz etkiliyor*." İHD ve MHD'nin yasanan hak ihlalleriyle ilgili geniş bir rapor hazırlama çalışmaları var. "*Hukuka olan inancımızı yitirmiş olsak da en azından belgelemek gerekir diye düşünüyoruz*" diyorlar.

İkinci gün Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Gültan Kışanak ve kadın politikaları daire başkanı ile görüştük. Gültan Kışanak bölgedeki belediyelerin durumunu anlattı. "*34 belediye eşbaşkanı, 100 belediye meclis üyesi görevden alındı, 17 eşbaşkan tutuklu. Belediyelere el koymak için yasal düzenlemeler yapmak istiyorlar. Seçilmiş belediyeye kayyum atama mevcut yasaya uygun değil, 'belediyeleri halk seçer yerine gerektiğinde vali atar' seklinde düzeltme yapmak istiyorlar. Neden olarak da eşbaşkanlık sisteminin siyasi bir karar sayılması. Zira belediyeler siyasi kararlar alamazlar. Biz bu baskıları aynı zamanda kadınlara dönük baskılar olarak değerlendiriyoruz. Çünkü görevden alınan başkanların büyük bir çoğunluğu kadın*" diyor. Harita üzerinde Sur'un tarihini anlatarak yıkım kararı alınan bölgeleri gösteriyor.

Kadın politikaları daire başkanı ise bölgede sadece 3 ilde bulunan dairenin çalışmalarını aktarırken diğer belediyelerde olan kadın müdürlükleriyle arasındaki farkı da anlatıyor. "*İki kat bütçe daha fazla personel, daha fazla kadına ulaşmak demek*" diyor. Sur belediyesinin görevden alınıp özyönetim istediği için ağırlaştırılmış hapisle yargılanan eşbaşkanı Fatma Sık'ı ziyaret ediyoruz. "*Bu görüşme için fiilen burdayım, görevden alınan başkanlardanım*" diyerek söze başlıyor, 100 gün süren Sur direnişinde kadınların en önde olduğunu, bölgeden göç eden ailelerin yine kadınların öncülüğünde geri döndüklerini anlatıyor. "*İrademizi kıramazlar, Kürt kadınının Ortadoğu'da öne çıkması, örnek olması diktatörlerin hoşuna gitmedi, saldırıları bu kapsamda değerlendiriyoruz. Sur'un %92 sinde acele kamulaştırma kararı var, ama halka rağmen uygulanamaz.*" Sur'da katledilenlerin ailelerini görmek için Dicle Fırat Kültür Merkezin'e gidiyoruz. Çünkü bizi kabul edebilecekleri bir evleri yok, birer ikişer yakınlarının yanlarında kalıyorlar. Ayhan, 23 yasındaki kardeşini kaybetmiş, "*Kardeşimin cenazesi 33 gün yerde kaldı. 33 gün açlık grevi yaptık cenazelerimizi almak için. Devlet bizim canımıza, coğrafyamıza, dilimize, kültürümüze, onurumuza kastediyor. Bundan sonra nasıl birlikte yasayacağız.*" Yakınlarını kaybeden ailelerin acı ve öfke dolu sözleri kulağımızda çınlıyor uzun sure.

Üçüncü gün erkenden yola çıkıyoruz Yüksekova'ya doğru. Yolda üç dilde Enternasyonal'i söylüyoruz, Kürtçe, Türkçe, Almanca. Sonra bildiğimiz yol kontrolleri, saatlerce süren arama, GBTler.

Halka yardımların organize edildiği belediye garajına akşama doğru ancak varabiliyoruz. Belediye başkanı Adile Kozay süreci anlatıyor. *"13 Mart'ta sokağa çıkma yasağı başladı. 78 gün yasak, 37 gün operasyon sürdü. 120 bin nüfuslu ilçenin nerdeyse tamamına 'ister boşaltın ister bolaltmayın, biz gireceğiz' denildi. 37 günden sonra evlerle savaştılar, yaktılar, yıktılar. Su an 7 mahallede evler kullanılamaz halde, 5 mahallede insanlar dışarda. Yıkılan evlerinin bahçesine dahi çadır kurulmasına izin verilmiyor, belediye olarak çalışmalarımız engelleniyor. Kendi imkanlarımızla ve alabildiğimiz yardımlarla günde 22 bin kişiye sıcak yemek veriyoruz. Gıda yardımı yapıyoruz ama insanların evleri, mutfakları yok ki bunları pişirsinler.*

78 kişi hayatini kaybetti, cenazeler tanınmaz durumda. 55 kişi tanınamadığı için kimsesizler mezarlığına defnedildi. Geri dönen aileler gördükleri manzara karşısında şoka giriyor, kalp krizi geçirip ölenler var. Devletin amacı burayı tamamen boşaltmak, çünkü burası hem İran, hem de Irak sınırında. Ama insanlar evlerini, topraklarını bırakıp gitmek istemiyor."

Belediye meclis üyeleriyle yıkılan mahalleri görmeye gidiyoruz. Daha ilk mahallede durduruyorlar, böyle dolaşıp fotoğraf çekemeyeceğimizi söylüyorlar. Bu arada etrafımızı 5-6 akrep in sardığını farkediyoruz. Orada yıkık evlerinin bahçelerinde gördüğümüz insanlarla sohbet etmeye çalışıyoruz ama bizi duyabilecek kadar yakın mesafede oldukları için kolay olmuyor. Geri dönüyoruz. Ertesi gün bayram, belediye garajının depolarında gönüllü kadın arkadaşlar gelen yardımlar içerisinden ise yarar olanları seçip çocuklara vermek üzere ayırıyorlar. Başka bir depoda gıda paketleri hazınlanıyor. Acil ihtiyaçlar giderilmeye çalışılıyor ama her şey yetersiz. Giyim, gıda, bunları tasnif edip halka ulaştıracak insan...

Dördüncü gün yine sabah erkenden yola çıkıyoruz Diyarbakır'a dönmek için, biliyoruz yolda kontrol vs zaman kaybedeceğiz. Diyarbakır'da ilkin kadın akademisine gidiyoruz. Figen hoca akademinin çalışmalarını anlatıyor. "*Akademinin amacı zihniyet değişimi ile ilgili eğitimler, seminerler vs düzenlemek" diyor. Mahallede ne tür sorunlarla karşılaştıklarını soruyoruz. "Son jineoloji çalışmasından örnek vereyim" diyor. "Biz jineolojiyi anlatmaya çalışıyoruz, kadınlar ' biz okula gitmedik, bilmeyiz, bizim yaşamımızda epistemoloji, ontoloji, bilim yok' dediler. Biz de olabildiğince sadeleştiriyoruz. Birbirimizden öğrenmeye çalışıyoruz. Zaten Sur direnişiyle birlikte çalışmalar yapılamıyor, halkın acil ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyoruz.*" Demokratik Bölgeler Partisi'ni (DBP) ziyaret etmek üzere vedalaşıp ayrılıyoruz. Burda Eşbaşkan Sebahat Tuncel genel durumu kısaca değerlendirdikten donra Almanya'dan gelen arkadaşların HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ilişkin sorularını yanıtlıyor, "*HDP'li vekiller olarak olağanüstü koşullarda siyaset yapıyoruz, her birimiz için toplamda onlarca yıl hapis cezaları isteniyor, ifade vermek için çağrılmış durumdayız. Ben zaten seçilerek çıktım cezaevinden, bizim için şaşırtıcı bir durum değil bu.*"

Vaktimiz azaldığı için kısa tutuyoruz bu ziyaretimizi ve son olarak Demokratik Toplum Kongresi'ne (DTK) gitmek için yola çıkıyoruz. Eşbaşkan ve kadın komisyonu üyeleri karşılıyor bizi. DTK'nin ne olduğu ve çalışmaları hakkında bilgi veriyor eşbaşkan. Bütün ziyaretlerimizde olduğu gibi birlikte olmaktan duyulan memnuniyet dile getiriliyor karşılıklı ve kadın mücadelesinin daha da büyütülmesi gerektiği, özgürlüğün ancak birlikte mücadele edilerek kazanılacağına dair ortak inançla vedalaşıyoruz.

DİRENİŞ DEĞİL İKTİDARIN FETHİ

UMUT ÇAKIR

Suruç katliamından sonra geçen bir yılda, yoğunluğu kat kat artan iç savaşın geri dönülmesi imkansız -ya da taraflardan birinin atacağı ilk geri adımın yenilgi anlamına geleceği için zor- bir noktaya eriştiğini dile getirmiştik. Yalnızca son bir kaç haftanın olayları, bunu pek çok kez pekiştirmiştir. Proleter sınıfın devrimci partisi için, geri dönülmez tutumu oluşturan özgün koşulları anlamak önemlidir. Çünkü aynı özgün koşullar, proletaryanın öncülüğünü zorunluluğun bir adım ötesine taşıyıp kaçınılmaz kılıyor.

Davutoğlu'nun başbakanlıktan istifasının gerekçeleri, epeyce bir spekülasyon (ya da eskilerin deyimiyle atmasyon) konusu olmuştu. Solun içinde giderek yaygınlaşan, her şeyin tek açıklamasının RTE'nin başkanlık hırsı oluşu fikridir. Tek bir kişinin iradesini bu denli büyütmek işin aslı, o kişiye yüce bir güç atfetmektir. Bu, idealist olduğu denli burjuva terörden gözü yılmışların kafasından fırlayan fikri eleştirmek, her şeyden önce okura eziyet. Ancak karmaşık devrim görevleri üst üste yığıldıkça, sol-sosyalist kesimlerde egemen olan teorik sığlığın arttığını belirtmekle yetindik.

HDP sözcüleri, tüm bu spekülasyonlara açıklık kazandırdılar. Davutoğlu, tam Newroz öncesi yeniden masaya dönülmesi fikrine açık kapı bırakmış, ve bir anda kendini dış kapının mandalı olarak buluvermişti. Çünkü şiddetli ve yoğun iç savaş taraflara, sadece lafta bile olsa geri adım manevrası bırakmamıştı. Davutoğlu yerine "indibidi Ali" koltuğa oturur oturmaz bu dersi ezberledi. Kendisine iç savaşta tüm inisiyatifin Genel Kurmay'da olduğu açıkça ifade edildi. Politikanın en acil ve güncel sorunlarına "Trepovlar" el koymuştu.

Çankaya'da 45 dakika, Saray'da ise en az 5 saat toplanan ve hangisinin gerçek toplantı olduğunu saklamak yönünde bir çabaya gerek duymayan bakanlar kurulunun bundan böyle iki şefi var. RTE ve Genel Kurmay. Sözkonusu, devletin bekasını ilgilendiren iç savaş olduğunda, bu ikili arasında hangisinin borusu ötüyor, tahmin etmek zor değil.

Geri dönüşü olmayan noktayı aştığımıza dair başka bir kanıtı, AB ile müzakerelerde takınılan tutumda gördük. AB, sözcülerinin "Kazanmanıza imkan yok" dediği yoğun iç savaş kıskacında bunalan AKP hükümetine biraz nefes aldırmak ve prestij kazandırmak için, son derece cazip bir teklif sundu: Vizelerin kaldırılması. 50 yıllık AB macerasının en önemli duraklarından biri olmasına rağmen hükümet bu Şam'da kayısı teklife yüz çevirdi. Çünkü AB, vize serbestliğine karşılık Terörle Mücadele Yasasında değişim istiyordu. Ancak kendi safında bir bozgun, karşı tarafta ise küçük bir zafer havası estirecek bu değişimi TC göze alamadı. Vize serbestisini getiren Başbakan olarak tarihe geçme fırsatını burnunun dibinden kaçıran indi bindi Ali, duruma çok içerlemiş olacak ki, takılma plak misali günde üç kez "Vize sizin olsun" açıklaması yaparak durumu sindirmeye çalışıyor.

Geri dönüşsüz noktanın bir diğer ögesi olarak gördüğümüz egemenler katındaki çatlakların artık önlenemez hesaplaşmalara büyümesi "kayyum yasası" ile yeni bir aşama kaydetti. Öyle ki, yedikleri her tekmeden sonra kuyruğunu bacakları arasına kıstırmayı adet edinen Hürriyet'in baş yazarı Ertuğrul Özkök, "Kimsenin canı ve malı artık güvende değil" sözleriyle feveran etmek zorunda kaldı. Tepedeki her çatlak açıktan hesaplaşmaya büyüdü ve olan tekelci muhalefet partilerine oldu. Yoğun iç savaşın geri dönüşsüz momenti, tekelci sermaye saflarından en küçük karşı sese olan tahammülü yok edince, ya CHP gibi cenazelerde dayak yiyeceklerdi ya da MHP gibi sabah tükürdüğünü akşam yalayarak anlamsızlaşacaklardı. Kaderini Gemerek Tosya ilçe mahkemelerinin kararlarına terkeden MHP, zaten siyaseten ölmüştür.

Geri dönüşsüz yoğun iç savaşın devrimci sınıf ve yığınlar üzerindeki etkisi, ortalama solun anlayabileceği türden değil. Ortalama sol bir yıldır meydanlarda büyük kalabalıkların toplanmamasını ve faşist terörden ya da bomba tehdidinden yılmak korkusu ile açıklamayı pek sevdi. Bu çaba, asıl meseleyi gözden ırak tutmaya yaradı: Geri dönüşsüz yola giren iç savaşta devrimci kitleler, eskiyi tekrar eden eylemlere ilgisiz kalır; bunu biz 1 Mayıs-31 Mayıs dönemlerinde gördük. Eskiyi tekrara yönelen eylemlere kitleler savaşçı bir ruhtan uzak geldiler, polisin aşağılamalarına maruz kaldılar.

Oysa, devrimci sınıf ve yığınlar ne faşist teröre boyun eğiyor ne de egemenlerin yoluna biat ediyorlar. Buna kanıt arayanlar, sadece bir kaç günde yüzlerce liseye, oradan üniversite mezuniyet törenlerine yayılan isyan dalgalarına bakabilirler. Politik açıdan en ham, ilk defa bir eyleme gözlerin açan liseli gençliğin bildirilerindeki doğrudan egemenleri ve sistemi hedef gösteren dil ve öfke, devrimci sınıf ve kitlelerde yer eden, iktidarın fethine dek sonuç alıcı bir hareket arzusunun dışavurumudur. Gençliğin yüce ve en temiz duygularla kaleme aldıkları bildiriler, kulaklara küpe olsun. Devrimci kitleleri kavga alanlarına ilgisiz bırakan asıl emen, iktidarı hedeflemeyen direniş çağrılarıdır.

Geri dönüşsüz iç savaş, sonuç alıcı eylemlere, sorunların kökten çözümüne kadar inen siyasal devrim programlarına ilgiyi mutlak biçimde arttıracaktır. Milyonlar, nefret ettikleri dinci faşist iktidardan kurtulmanın sandık dışı yollarını arıyorlar. Leninistler, Geçici Devrim Hükümeti için önerdikleri en kısa, en öz programı şimdi fabrikalara, mahallelere, lise ve kampüslere taşımak için vargüçleri ile harekete geçmelidir. Diğer parti ve çevrelerin bu programı nihayet kabul edecekleri güne dek beklemek gereksiz. Geri dönüşsüz iç savaşın sonuna dek gidecek ayaklanması, şimdi fabrikalarda, mahalle ve dersliklerde mayalanıyor. Kabarcıklar yüzeye vurmaya başladı bile. Bu denli olgun koşullar, proletaryanın öncülüğünü bir zorunluluktan öte kaçınılmazlığa taşır. Kürdistan örnek olmalıdır. Harekete geçmekte tereddüt eden UKTH'yi kentlerde mevzilenen Kürdistan proletaryasının genç unsurları aşıp geçti. Bir olgunun kaçınılmaz hale gelişi, kendini böyle ele verir. Tereddüt eden zamanında hareket geçmeyi beceremeyen böyle dönemlerde hızla aşılıp geçilir.

Çorum'da Sivas Anmasına Faşist Saldırı

Çorum'da devrimci demokrat güçler tarafından 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'inde yakılarak katledilen aydın ve sanatçılar anıldı.

2 Temmuz Sivas Katilamı'nın yıldönümünde Çorum'da yapılacak anma için sabah 10.00'da kitle Çorum Cemevi önünde toplanmaya başladı.

Cemevi girişinde üst aranmıyordu. Bu görüntü Suruç'taki patlama öncesi gibiydi. Kortejin alana girdiği sırada ise çok sıkı bir üst araması oldu ancak biraz ilerlediğimizde diğer yolların açık olduğunu gördük.

Kitle kendi güvenliğini almamış, güvenlik polise bırakılmıştı. Meydanı polis barikatıyla çevirmişler ve kitleyi kafese kapatmışlardı. Etrafta sivil faşistler toplanmaya başladı.

En son kortejlerden biri olan HDP korteji alana girerken 10- 15 kişilik bir grup

sözle sataştı, aralarından bir kaç tanesi kitlenin üzerine yürüdü. HDP korteji bayrak sopalarıyla saldırganları geri püskürttü. İlk saldıran sivil faşist sopayla yaralandı, arkadaki faşistler de tam kitleye saldırırken etkinlik organizatörü dernekler araya girdi, polis müdahalesiyle kitle dağıldı. Sonradan bu grubun Osmanlı Ocaklarının faşistleri olduğunu öğrendik.

Aradan 15 dakika geçmeden meydanın karşı tarafında toplanan 15- 20 kişi kitleye sözlü sataşmada ve hakaretlerde bulunuldu. Kitlenin bariyerlere yürümesi ve su şişesi fırlatmasıyla korkan faşistler geri çekildi, polis müdahalesiyle oradaki kitle de dağıldı.

Bu olaylar sonlanmaya yakın meydanın diğer tarafında bir kitle toplanmaya başladı. Etkinlik sivil faşistlerin toplanmaya devam etmesi nedeniyle erken sonlandı ve kitle hep birlikte polis kordonu eşliğinde alanı terk etti. Tekrar Cemevine dönen kitle burada etkinlik programına devam etti. Polis koridorunun sonlandığı noktadan ilerisinde, Cemevine kadar olan kısımda güvenliği Mücadele Birliği, Halkevleri, DHF ve HDP'li siyasetlerin gençleri sağladı.

Mücadele Birliği Okuru / Çorum

Balıkesir Altınoluk'ta Sivas Anması

Balıkesir'in Altınoluk Beldesi'nde 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'de yakılarak katledilen aydın ve sanatçılar anıldı.

2 Temmuz 1993 Sivas katliamının 23 yıldönümünde birçok il ve ilçede anmalar yapılırken Balıkesir'in Altınoluk Beldesi'nde de demokratik kitle örgütleri ve sendika üyelerinin katılımıyla Sivas Madımak Otel'de yaşamını yitirenler anıldı.

Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partilerden yaklaşık 2000 kişi 2 Temmuz günü saat 16.00'da Altınoluk Eller Derneği önünde toplandı.

Balıkesir Alevi Güç Birliği pankartı arkasında toplanan kitle buradan Cumhuriyet Meydanı'na Sivas katliamını protesto eden sloganlarla yürüyüş yaptı.

Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde yaşamını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Sendikalar, siyasi partiler, Alevi dernekleri ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri tarafından 2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ın Madımak Oteli'nde dingi gerici faşistler tarafından yakılarak yapılan katliam lanetlenerek, yaşamın yitiren aydın ve sanatçılar anıldı. Bugün Alevilere, ilerici aydın ve sanatçılara yönelik saldırıların ve dinci gerici katliamların devam etmekte olduğu belirtilerek, gerici, faşist saldırılara karşı mücadele edileceği ifade edildi.

Onlardan Adalet Beklemiyoruz!

Sivas'ta 2 Temmuz 1993 yılında Madımak Oteli'nde ilerici, aydın, sanatçı ve demokrat insanlar katledilişinin 23. yılında Adana'da binler tarafından anıldı.

Yürüyüş başlamadan önce Emniyet ve Askeri yetkililer kitle içine girerek sorumlu kişilere "güvenlik konusunda yapmamızı istediğiniz bir şey var mı?" sorusunu imalı bir şekilde sorarak, devrimci ve demokrat örgütlere bakıyordu. Olumsuz yanıt alan sorumlu şahıs biraz daha üsteledi ama beklediği cevabı alamadı.

Halk içinde birçok kişi sohbetlerimizde şu iki şeyi belirtti; "*Onlar gelmesin de bir güvenlik sorunu yaşanmaz*" ve *"Sırf biz sorduk bir şey olursa sorumluluk bizde değil demek için yapıyorlar*". Kısacası emekçi Alevi halkı neyin ne olduğunun farkında.

2 Temmuz sabah saat 6.00 itibari ile Ali Baba Mahallesi'nde bulunan Cemevi önünde toplanılmaya başladı.

Her zaman olduğu gibi Sivas dışından çok sayıda katılım gerçekleşti. Saat 11.00 de Cemevi önünden Madımak Oteli'ne binler yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sloganlar, atılarak ajitasyon konuşmaları yapılarak Sivas Katliamı hatırlatıldı, sürmekte olan katliamlara karşı dikkat çekilerek mücadele sözü verildi. Eylem boyunca sloganlar da faşizme ve devlete karşı yükseldi.

Madımak Oteli'ne varıldıktan sonra ses aracından konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda en dikkat çekici söz "*Madımak Katliamı davasının avukatlarından bir kişi şuan da Anayasa Mahkemesi Üyesi olmuştur. Biz onlardan adalet beklemiyoruz.*" olarak kayda geçti.

Alevi halkı gerici ve faşist saldırılara karşı yapılan konuşmalarda öfkeli olduğunu her konuşmada attığı sloganlar ve ıslıklamalar vs. ile gösterdi.

Sivas Anması son olarak Semah gösterimi yapılarak bitirildi

İzmir'de Sivas Anması

Sivas'ta 2 Temmuz'da yitirilenler İzmir Alsancak'ta yürüyüş ve basın açıklaması ile anıldı.

2 Temmuz Cumartesi günü Alsancak ÖSYM önünde Sivas katliamını anmak için Alevi Bektaşi Dernekleri Federasyonu'nun çağrısıyla toplanıldı.

Saat 20.00'de Türkan Saylan Kültür Merkezine doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca çevreden destekle kalabalıklaşan kitle sık sık sloganlar attı. Türkan Saylan Kültür Merkezi önüne gelindiğinde yapılan bağlama dinletisinin ardından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında Alevilerin yaşadığı sorunların 23 yılda hiç değişmediği gibi onlara uygulanan baskı ve zulmün Ortadoğu ve Kürdistanda uygulanan politikalarla devam ettiği belirtildi. Yapılan bütün katliamların hesabını sormak için meydanların boş bırakılmaması çağrısı yapıldı. Basın açıklamasının ardından anma sloganlarla erdi.

Güzeltepe Halkı Sivas'ta Yakılarak Katledenleri Andı

1 Temmuz Cuma akşamı İzmir Güzeltepe mahallesinde Alevi Yol Kültür Dernekleri, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri, HDP, Mücadele Birliği, Halkevleri, Kaldıraç, BDSP, EMEP, Varto-Der'in çağrısıyla Sivas'ta yakılarak katledilen 35 can için anma etkinliği düzenlendi.

Saat 20.00'de Uğur Mumcu Parkında toplanmaya başlayan mahalle halkı "Sivasın Işığı Sönmeyecek. Unutmadık Unutmayacağız!" pankartı, dövizler ve meşalelerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca çekilen ajitasyonlarla atılan sloganlarla daha da büyüyen kitle Firdevs düğün alanına geldi. Burada Alevi Yol Kültür Dernekleri tarafından basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında Sivas'ta yapılan katliamların bugün Gezide, Diyarbakırda, Suruçta, Ankarada, Roboskide devam ettiği ve katillerin değişmediği vurgulandı. Katliamlara karşı mücadelenin güçlü kılınması gerektiği belirtildi. Basın açıklamasının ardından şiirler okundu. Bağlama dinletisi, semah ve belgesel gösteriminin ardından anma sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

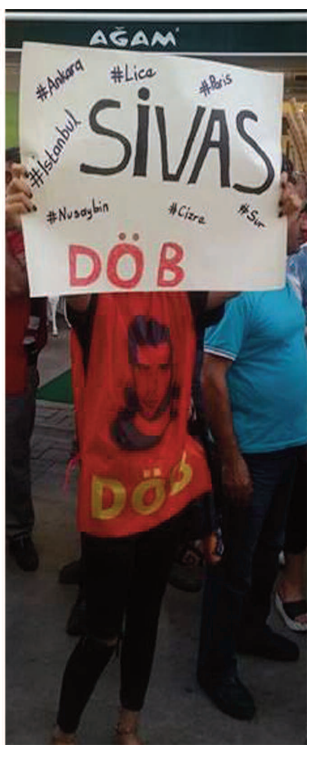

Sarıgazi'de 2 Temmuz

2 Temmuz günü Sivas Katliamı'nda yitirilenleri anmak üzere Sarıgazi halkı saat 19.00'da Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanmaya başladı. Toplanma esnasın da polis ekipleri , Vatan İlköğretim Okulu etrafında akreple dolaşarak kitleyi taciz etme çabasındaydı. Kitle buna aldırış etmeden toplanmaya devam etti.

Yürüyüş başlarken ilk önce Gezide ölümsüzleşenler anıldı. Adları haykırılarak "Yaşıyor!" denildi. Hemen ardından Sivas'ta katledilen canların adları söylenerek anıldı. Kaymakamlığın önüne gelince "Katil Polis Sarıgazi'den Defol "sloganı atıldı Demokrasi Caddesi'nde yol kesilerek festival alanına yüründü.

Yürüyüş esnasında polis ekipleri akrepten defalarca anons yaparak devlet aleyhine slogan atmayın diyerek kitleyi taciz etmeye çalıştı. Kitle bunlara aldırış etmedi.

Polis iki kez anons yaparak "devlet aleyhine" olan dövizlerin indirilmesini istedi. 3. anonsta ise "Devlet aleyhine pankart taşıyorsunuz" diyerek pankartın toplanmasını istedi.

Kitle artık dayanamayıp Sarıgazi'den çıkıp gitmelerini söyledi. Bu sefer polis akrebin kapılarını açarak dağılmalarını söyledi. Sarıgazi'de bulunan muhabirler polise tepki göstererek halkın üzerine bu şekilde gidemezsiniz deyince, polis kitlenin üzerine ateş açmak üzeri harekete geçti. Sarıgazi halkı bunu görünce güvenlik çemberi oluşturarak kitlenin festival alanına girmesini sağladı. Festival alanında 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonrasından anma metni okundu.

23 yıldır Alevi halkının yüreğinde ateş yandığı, 2 Temmuz 1993'te Madımak Oteli'nde askeri, polisi, belediye başkanı valisi, başbakanı ve cumhurbaşkanının da içinde oldu bir devlet organizasyonuyla 35 canın diri diri yakıldığı hatırlatıldı.

2 Temmuz'da Sivas'ta yaşanan katliamın ne ilk ne de son olmadı sistemin çürümüşlüğü arttıkça katliamların da yaşanmaya devam ettiği ifade edilerek "*Roboski'den Diyarbakır'a, Suruç'tan Ankara Garı'na, devlet kendi tabiriyle 'destan yazmaya' devam etti. Gezi direnişinde canlarımızı katledenlerdi. Berkin'imizin katiliyle Cizre'de Baran'ımız katili aynıdır. Emri veren aynıdır. Sur'da, Cizre'de, Nusaybin'de insanları yakan, şehirleri yıkan devlet dün Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta canlarımızı yakan, katleden aynı devlettir*" denilen açıklamada Suriye'de sürdürülmekte olan savaşa da dikkat çekildi. Alevilerin yaşamakta olduğu bölgelerde konteynırlar kurularak "sığınmacılar" maskesi altında cihatçı çetelerin yerleştirilerek Alevilere yönelik yeni katliamların hazırlığının yapılmakta olduğu ifade edildi.

Alevilerin onurlarına, geleceklerine, sahip çıkarak katliamcılara, çocuk tecavüzcülerine boyun eğmeyecekleri belirtilerek "*Bu memleket Pir Sultan'ın, Şeyh Bedreddin'in memleketidir. Bu memleket Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Mazlumların memleketidir. Bugün Maraş Terolar'da cihatçı kamplar kurulmasına karşı aylarca direnen Alevi analarındır. Köyüne, deresine, suyuna sahip çıkan halkların, alınterine sahip çıkan işçilerin, madencilerindir bu memleket. Her yıl 2 Temmuz'da Sivas'ta buluşan onurlu insanlarındır. Bu memleket bizim ve biz yaşayacağız. Direnmek Yaşamaktır. Hızır Paşa'nın karşısında dimdik duran Pir Sultan'a verdiğimiz sözü tutacağız*!" denildi.

Hemen arkasından akrepler festival alanına girerek '*Yasadışı gösteri yapıyorsunuz ve yasa dışı pankart taşıyorsunuz pankartı toplayın*" anonsu yaptı. Kitle pankartı toplamayınca ve sloganlar atılmaya başlayınca kitlenin üzerine plastik mermi ve biber gazi atmaya başladılar. Polisle Sarıgazi halkı arasında kısa bir çatışma olduktan sonra kitle dağıldı.

ÖHD'li Avukatlara Tahliye Yok

Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) üyeleri Ramazan Demir ve Ayşe Acinikli'nin de aralarında bulunduğu 8'i tutuklu 50 kişi hakkında "Örgüt yöneticisi olmak" ve "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla açılan davanın ilk duruşması, 22 Haziran günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Savunmasına Hacı Lokman Birlik'i anarak başlayan Av. Demir, "*Yaşaması kolay bir hayat seçebilirdik. Seçmediysek bir bildiğimiz vardır elbet. Taybet Ana'nın, Hacı'nın, Rozerin'in, Tahir Ağabey'in, Mehmet Tunç'un, Cihan Karaman'ın ve ayağı taşa değdirilenlerin, canı yakılanların, evi yıkılanların, cenazesi bulunamayanların, bedeni teşhir edilenlerin, duvarına yazı yazılanların hepsinin hesabını tek tek soracağız. Bu katliamları yapanların, şerefli bir şekilde yaşlanmasına izin vermeyeceğiz*" diyerek, tahliye talebinin olmadığını kaydetti.

Av. Acinikli de mahkeme salonlarında yargılanması gerekenlerin kendileri olmadığını, Roboski'de Cizre'de insanları yakanlar olduğunu vurgulayarak, "Yarını biz yaşatacağız" dedi.

Savcının tahliye talebinin ardından ara veren Mahkeme Heyeti, Cemalettin Gördeğir ve Şengül Kaçar'ın tahliyelerine, diğer sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar verdi.

İHD'den Taksim'de Roboski İçin Eylem

28 Haziran günü İHD İstanbul Şubesi Adalet ve Hakikat Komisyonu, Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelerek, "Roboski için adalet" istediler.

Üzerinde Roboski'de katledilen 34 Kürt gencinin fotoğraflarının yer aldığı, "Roboski'ye adalet, failler yargılansın" yazılı pankartının açıldığı eylemde, komisyon adına açıklama yapan Osman Özkan, en küçüğü 13 yaşında olan 34 kişinin savaş uçaklarıyla, bombalarla katledildiğini hatırlattı.

İki ay önce 29 Mayıs'ta yaşanan ikinci Roboski katliamında da 2 çocuğun bombalarla katledildiğine işaret eden Özkan, "Bu katliamı lanetlemek için toplandığımız şu anda şehirlerimiz, sokaklarımız her gün çocuk, genç ve yaşlı ölümüne tanıklık etmektedir" dedi.

"Roboski'de adalet yerini bulmuş olsaydı, Suruç katliamı, Ankara katliamı, 2 Temmuz Sivas'ta katliamı olmayacaktı. TİHV Başkanı Şebnem Korur Fincancı, Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü (RSF) Türkiye temsilcisi Erol Önderoğlu ve gazeteci yazar Ahmet Nesin tutuklanmayacaktı, 33 gündür akıbetini bilmediğimiz Hurşit Külter dünyanın gözü önünde kaybedilemezdi" diyen Özkan, susmayacaklarını, failler ortaya çıkana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

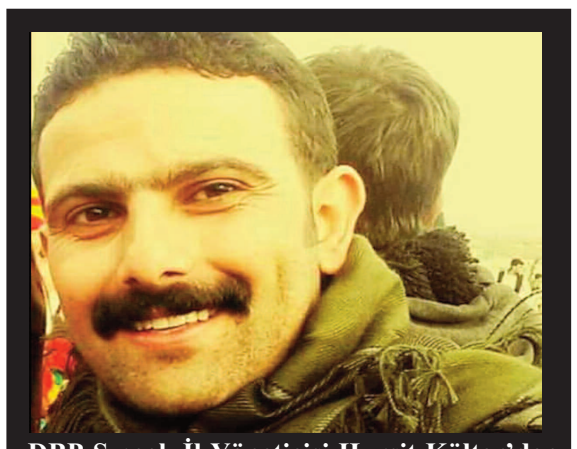

DBP Şırnak İl Yöneticisi Hurşit Külter'den 27 Mayıs'tan beri haner alınamıyor.

#HurşitKülterNerede

Abdal Musa Etkinliklerindeydik

Türkiye'nin ve Kuzey Kürdistan'daki bir çok Alevi inançları gereği her sene olduğu gibi Antalya'nın Elmalı ilçesinin Tekkeli köyündeki Abdal Musa türbesine geldi.

23 Haziran'da başlayan etkinlikte Mücadele Birliği Platformu da standını açarak Alevilere dinci faşist devletin baskı, asimilasyon ve katliam politikalarını anlatmaya ve mücadeleye davet etti.

Mücadele Birliği Platformu olarak etkinliğin son gününe kadar standımızı açık tutup Alevilere dinci faşist devlete karşı birlik ve savaş çağrılarımıza devam edeceğiz.

BİREYCİLİĞE KARŞI KOLEKTİVİZM

ALİ VAROL GÜNAL

Kapitalizmin gelişimi günden güne insanları daha fazla bireycileştiriyor, aynı anlama gelmek üzere bencilleştiriyor. Kapitalizmin vahşi cangılında insanlar, sadece yükselmek için değil ayakta kalabilmek için de başkalarının omuzlarına basmaları gerektiğini düşünüyorlar. Aslında böyle düşünmeye zorlanıyorlar demek daha doğru. Bir avuç zengin dışında milyonlarca insanın açlığa ve sefalete mahkum edildiği koşullarda insanlardan başka türlü davranmalarını beklemek için bilinçli olmaları gerekiyor. Bunun için de komünistlere herkesten daha fazla iş düşüyor. Toplumun değiştirilip dönüştürülmesi, kolektif temellerde yeniden örgütlenmesi bugünden yarına ciddi bir kolektif çabayı gerektiriyor.

Bu çaba, kapitalizmin ideologlarının kolektivizme, kolektif yaşama cepheden savaş açtıkları günümüz koşullarında daha da bir önem kazanıyor. Kapitalizmin merkezlerinde bugün en fazla propagandası yapılan şey, ancak güçlü olanların ayakta kalabileceği, insanların doğal olarak eşit olmadıkları, büyük balığın küçük balığı yutmasının bir doğa kanunu olduğu, bir elin beş parmağının bir olmadığı, bencilliğin insanın fıtratında olduğu, kapitalizmin insan doğasına en uygun sistem olduğu, dünyanın çıkar dünyası olduğu, rekabetin insan ve toplum gelişiminin temel devindirici gücü olduğu, rekabet olmazsa gelişmenin duracağı vb vb'dir..Geçen yüzyılın ortalarında geliştirilen sosyal-darwinizmin değişik türevlerinin günümüz koşullarında yeniden popüler hale getirilme çabasıdır bu. Emperyalist-kapitalist sistem yıkılışın eşiğine yaklaştıkça bu sonu engellemek, en azından geciktirmek için bu tür kıyıda köşede kalmış düşünceleri, allayıp pullayıp insanların önüne yeniden koymakta bir beis görmüyor. Sosyal-darwinizm tıpkı doğada olduğu gibi toplum yaşamında da "doğal bir seçilimin" şart olduğunu öne sürüyor. Yani ancak, güçlü olan ve yeni koşullara en hızlı uyumu sağlayan bireylerin yaşamda kalabileceğini ve toplumsal konumunu koruyup geliştirebileceğini öne sürüyor. Dolayısıyla kolektivizmin, kolektif yaşamın insan doğasına yabancı olduğunu savunuyor. Buradan sosyalizm ve komünizmin mümkün olamayacağı sonucunu çıkarıyor. Yaşanan sosyalizm deneyimlerinin başarısızlıklarını da bununla ilintilendiriyor. Günümüzün liberal düşüncelerine de yataklık eden bu anlayışa göre her şeyi doğal evrimine bırakmak gerektir; öyle yapıldığında görülecektir ki, denge kendiliğinden kurulacaktır! Tıpkı kapitalizm ideologlarının çokça savunduğu kapitalist pazarda dengeyi sağlayan bir "görünmez el" türünden bir şeyin toplum yaşamını da düzenleyip dengelemesi gibi. Böyle bir dengenin kapitalist pazarda hiçbir zaman sağlanamamış olması bir yana bugünkü toplumsal eşitsizliklerin temelinde yatan şeyin kapitalist sistemin bizzat kendisi olduğu, emek-sermaye çelişkisinin kapitalist sisteme içkin olduğu, birinin yararına olan şeyin diğerinin zararına olduğu gerçeğinin de üzerini örtme çabasıdır bu. Malthus yıllar önce dünya nüfusunun bu hızla artmaya devam etmesi durumunda dünya üzerindeki kaynakların insanlara yetmeyeceğini, bu nedenle gerekirse savaşlar çıkarmak yoluyla dünya nüfusunu azaltılmasını önerirken bile daha açıktı! Aslında bugün kapitalizm merkezlerinde krize çare arayışlarının gelip dayanacağı yer, Malthus'un uçuk düşüncelerinden başkası değildir. İnsanlara kolektivizm yerine bireyciliği/bencilliği salık verenlerin de...

Bu tür kapitalizme zaman kazandırma düşüncelerinin ortak vargılarından biri de, komünizmde herkes ihtiyacı oranında alacağı için kimsenin çalışmak istemeyeceğidir. Yani "madem insanların bütün ihtiyaçları karşılanacaktır, insanlar bu durumda niye çalışsınlar?"dır.. Bu anlayış da bugün ile gelecek arasındaki süreci yok sayma anlayışıdır. Her şeyden önce komünizm öncesi yaşanacak olan sosyalizmin üzerinden atlamak, sosyalizmin insanı değiştirici/ dönüştürücü özelliğini yok saymaktır. Marx ve Engels, kapitalizmle komünizm arasına bir ara aşama olarak sosyalizmi koyarlarken bunu düşünmüşlerdi kuşkusuz. Kapitalist sistemde yetişen insanın bakış açısına göre, insanlar eğer ihtiyaçları karşılanacaksa çalışmaz tembellik yapabilirler. Oysa sosyalizm aşamasından, yani herkesten yeteneğine göre alınıp herkese emeği oranında verilecek olan bir toplumsal aşamadan geçtikten sonradır ki, insanlar bir şey karşılığında değil, gönüllü olarak çalışacaklar, çalışma bir yük/eziyet olmaktan çıkacak bir zevk halini alacaktır. Sosyalist sistemin insana sağlayacağı boş zamanlarda insanlar kendilerine, bireysel gelişimlerine daha fazla zaman harcayabilecek, böylece insanın çok yönlü gelişimi hızlanacak, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklar gitgide daha da azalacak, bilim ve teknolojideki gelişmelerle beraber insan yaşamı daha da kolaylaşacak, zenginleşecektir. Bu durumda bir gelecek kaygısı olmayacağı ya da kısıtlı imkanların çok sayıda insana dağıtımı değil de bolluğun eşitçe, daha doğru bir deyimle ihtiyaca göre dağıtımının koşulları oluşacağından kimsenin bir başkasını kıskanması vb. sözkonusu olmayacak, doğal olarak bencilliği gerektirecek bir şey de olmayacaktır. Gelecek toplumun nasıl olabileceğini düşünürken bugünün mantığıyla değil, o günün mantığıyla bakmak gerekir. Burada da diyalektik, yani süreçlerle düşünmek esastır. Beynimizde bugünle gelecek arasındaki bağı koparan metafizik düşünceyi bir kenara bırakırsak, söylenenin bir ütopya olmadığını, gelişmenin yönünün buraya doğru olabileceği daha iyi kavranılır.

Sovyetler Birliği'nde yaşanan "gönüllü Cumartesiler", "Stehanov Hareketi" türünden örnekler, komünist/ gönüllü çalışmanın mümkün olduğunu, bir kitle seferberliği halinde insanların, insanlığın geleceği için karşılık beklemeden çalışabileceklerini göstermiştir. Bu tür örnekler aynı zamanda, bencilliğin doğuştan olmadığını göstermektedir. Açıktır ki, bencillik insana öğretilmiştir; öğrenilen her şey gibi bunun yerine yeni bir şey de öğrenilebilir. Yani biz nasıl sınıflı toplumlar tarafından bencil olmaya, kendimizi düşünmeye şartlandırıldıysak, aynı şekilde sınıfsız bir toplumda kolektif düşünmeye ve yaşamaya şartlandırılabiliriz. Daha doğru bir söylemle bugünden yarına kolektivizmi öğrenebilir ve kolektif bir yaşamın koşullarını bugünden yarına hazırlayabilir; kolektif bir yaşam kurmak için mücadele edebiliriz. Şairin dediği gibi "yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür/ ve bir orman gibi kardeşçesine" diyebiliriz. "Kendi ellerimizin öz hünerini kaybetmeden" yeni bir dünya ve yeni bir yaşam kurabiliriz.

İnsanlığın gerçek tarihini yazacak olanlar, bireyciler/ "kendi yüreğinin kabuğunda yaşayan" benciller değil, "ben" yerine "biz" demeyi öğrenmiş olan, kolektif yaşamdan yana olan ve bu uğurda inanarak, özveriyle çalışanlar olacaktır.

Suriyelileri TC Vatandaşı Yaparak Ülkedeki Mülteci Sayısını Sıfıra İndirecek Müthiş Proje, "Mülteci yoksa mülteci sorunu da yoktur" Sloganıyla Halka Duyurulacak... Zaytung

Gençlik Yürüyor

NATO zirvesi dönüşü yurda kaçak yollardan sigara sokma suçlaması ile yakalanan şahsın Cumhurbaşkanı koruması olduğu anlaşıldı... Resmigaste

KÜÇÜK BURJUVA HAYALCİLİĞİ

Argeş Soran

Devrimci kitlelerin ve gençliğin devrimci hareketinin politik görev ve sorumlulukları 'varolandan' çıkartılır. Bilimsel olan budur, Marksist bilimin biricik devrimci yöntemi budur. Politik görevlerin özlü biçimi olan şiarlar, nesnelin ifade ettiklerinin formülasyonlarıdır.

Marksizm, bir ütopya değildir. Proletaryanın toplumsal (evrensel) kurtuluşunun ideolojisi olarak, o, görüşlerini toplumun maddi gelişim yasalarından süzer. Dolayısıyla bilimsel sosyalizmin zemini ütopya değil, nesnelliktir. Devrimci marksizm proletaryanın toplumsal kurtuluşu için, nihai hedefe/komünizme ulaşılması için kitlelerin önüne gerçeklerden hareketle doğru devrimci bakış açısı, politik görev ve şiarlar koyar.

Proletaryanın sınıf konumundan hareket etmeyenler, toplumun, içinde yaşadığı sosyo-ekonomik koşullardan kaynaklanan, gerek sorunlarını gerekse de bu sorunların kesin çözümüne dair özlem ve umutlarını idealize ediyorlar. Yani koşullardan bağımsız ele alıyor, soyutluyorlar. Sorunu soyutlamak demek, sorunun çözümünü de soyutlamak demektir. Bundan dolayı ortaya konulan çözümün gerçek yaşamda bir karşılığı olmuyor, bu çözümler kitlelerin devrimci hareketini ileri değil, geri götürdüğünden, tavsıyor, boş kuruntulardan öte gitmiyor.

"Marksizm tahrifatçıları" (isimlerinde ki 'Marksizm' bizi aldatmamalı, Marksizm nasıl ki küçük burjuva dünya görüşüyle bağdaşmazsa, bu çevrelerde en az o kadar Marksizm ile bağdaşmaz!) sorunları ve bu sorunların çözümlerini hayal dünyalarına sığdırmaya çalışıyorlar, kendi dar ve çağrı sloganlarından gerçeğe ulaşmaya çalışıyorlar. Yaşananlara çıplak gözle değil, kafalarındaki dar dünya görüşünden imal gözlüklerle bakıyorlar. Bu umutsuz çabalarıyla tarihsel çarpışmayı "küçük boyutlu bir karşıtlığa" (Engels) indirgiyorlar. Devrimci eylemin en yüksek biçimi olan kitle ayaklanmalarını dahi,"ayaklananların itildiği umutsuz protesto patlamaları" olarak görüyorlar. (Gezi Ayaklanmasını "toplumdaki kıpırdamalar" olarak görmeleri hafızalarda hala taze!) Bu çevreler kendilerini kafalarında ki ham hayallere teslim etmekte özgürler, biz de onları boş kuruntularıyla baş başa bırakmakta özgürüz! Ama bilinmelidir ki; gerçekler devrimcidir ve eninde sonunda herkese kendini kabul ettirmeye mahirdirler.

Leninist Parti, Türkiye ve Kürdistan'da toplumsal bir devrimin nesnel koşullarının oluştuğunu uzun zaman önce tespit etmiştir. Aynı zamanda devrimin öznelerinin de, devrimi gerçekleştirecek olgunluğa, bilince ve güce ulaştığını ortaya koymuştur. Maddi temelleriyle açıklanan bu olgulardan hareketle Leninist Parti kitlelerin, dolayısıyla kitlelerin devrimci hareketinin önemli bir parçası olan gençliğin önüne "Şimdi Devrim Zamanı" şiarını koyuyor. Gençliğe düşen görev, bu büyük hedefle uyumlu mücadele araç ve yöntemlerinin yaratılmasıdır. Çünkü zamanın devrim zamanı olması olgusu, bu büyük hedef ve bu hedefi gerçekleştirme uğruna çaba ve çalışma dışındaki her şeyi etkisizleştiriyor, içi boş laf kalabalığı haline getiriyor.

Küçük burjuva sol hareketlere bakınca bahsini ettiğimiz içi boş laf kalabalığına örnek bulmakta zorlanmıyoruz. Bu çevreler gençliğin önüne "hak-hukuk-adalet talebi/mücadelesi"ni koyuyorlar. Devrimci söylemle süslenmiş özde katı reformizm, bu yolla gençliğin önüne küçük burjuva (hayalci) dünya görüşüyle set örüyor. "Adalet mücadelesi", gençliğin devrimci kavgasını ileri götüremez aksine şu an geldiği düzeyin altına çeker.

Bu çevreler, katliamların hesabını "adalet talebiyle" (Herkese adalet'?!?!) soracaklarını iddia ediyorlar! Kimden adalet talep ediyorlar? Katliamların faillerinden mi? Yoksa önüne adalet çadırları kurdukları, artık hopörlerinden kuran tilavetleri yapılan "adalet sarayları"ndan mı?! Tüm bu safsataların temelinde, her şeyin sınıfsal olduğu bir toplumda "sınıflar üstü bakmak gerektiğini" vazeden, adaleti de sınıflar üstü gören küçük burjuva sosyalizmin ütopik dünya görüşü yatıyor. O halde bizi bu çabanın Sisiphos'un çabasından daha az boş bir çaba olmadığını söylemekten hiç bir güç alıkoyamaz!

Gençlik katliamların hesabını sormalıdır, soracaktır. Ama bunu sınıf özünden koparılmış "adalet talebi/mücadelesi" ile değil, kaynağını bizzat sınıf savaşının kendisinden alan devrimci mücadele ve devrimci eylemle yapacaktır. Evet! Bu çevrelerin nazarında "bazen bir imza föyünden daha değersiz olan" devrimci eylemle!

Leninist gençliğin, en geniş genç kitleleri katabileceği bu devrimci eylem biçimlerinde yaratıcı olması gerektiği açık. Ama zamanın devrimi gerçekleştirme zamanı olduğu gerçeğini bir an dahi unutmadan, her ne yapılacaksa, yapılanın bu büyük amaç uğruna olması gerektiğini akıldan çıkarmadan.

BLACK LİVES MATTER

ABD'de bir hafta içinde 3 siyahinin polisler tarafından katledilmesinden sonra yeni bir isyan dalgası başladı. ABD'nin bir çok bölgesinde sokağa çıkan insanlar "Black Lives Matter" diyerek katliamlara karşı mücadele çağrısı yaptı. Üstelik eylemler sadece sokak gösterileriyle kalmadı, eski bir asker olan Micah Johnson Dallas'taki gösteriler sırasında 5 polisi öldürüp 7 polisi ise yaraladı. Bu eylemle birlikte polislere dönük silahlı saldırılar da arttı.

ABD'de siyah katliamları tekil olaylar değildir. Neredeyse sistematik biçimde devam etmektedir. Dünya geneline de yayılan Black Lives Matter eylemleri ABD'deki ırkçılığı bir kez daha ortaya çıkardı ve ırkçılık karşıtı mücadeleyi yeniden gündeme getirmiş oldu.

ABD polisi bu yılın başından beri 509 kişiyi öldürdü. Öldürülenlerin 125'ini ise siyahiler oluşturuyor.

Ocak ayında 16 siyahinin polis şiddeti sonucu hayatını kaybettiği ülkede şubatta 25, martta 19, nisanda 21, mayısta 18, haziranda 23 siyahi, polisin hedefi olarak öldü.

Polis şiddetine karşı mücadele veren "Polis Tarafından Öldürülenler" adlı sivil toplum kuruluşunun verilerine göre ise 2015'te polis tarafından öldürülen bin 207 kişinin 328'i siyahi kökenliydi.

Baltimore isyanına katılan bir gösterici ise ABD'yi şu şekilde tarif ediyordu:

"Siyah bir başkanın, siyah bir adalet bakanının, siyah kongre üyelerinin, siyahi polis şeflerinin olduğu fakat adaletin olmadığı ülke."

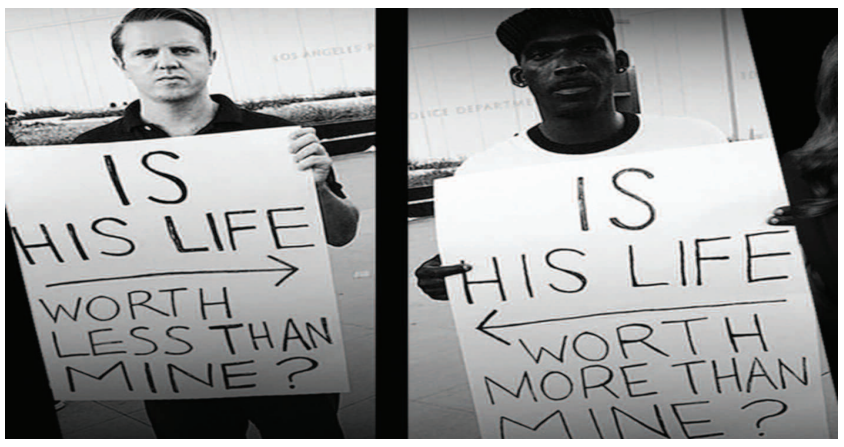

Derrick Z. Jackson'ın Michael Brown cinayetinden sonra Boston Globe gazetesindeki köşesinde yazdığı "Beyaz ABD'nin Irkçı At Gözlüğü" başlıklı yazıda ise başka bir çarpıcı detaydan bahsediliyordu. Jackson, "*Geçtiğimiz yıllarda yapılan video oyunları deneyleri, polisin - hatta üniversite öğrencilerinin bile- siyah insanlara daha tehlikeli oldukları şeklindeki stereotip algı nedeniyle daha hızlı ateş ettiklerini gösterdi.*"

Yine 2015 yılı başına NBC Miami'de yer alan bir haberde ise, Florida'da polislerin atış talimlerinde siyahların sabıka fotoğraflarını kullandıkları belirtilirken, Valerie Deant isimli bir polisin atış yapmak için gittiği poligonda hedef olarak kardeşinin fotoğrafını gördüğü okurlarla paylaşılıyordu!

12 yaşındaki Tamir Rice'ın çocuk parkında elindeki oyuncak tabancayla oynarken öldürülmesi bile aslında her şeyi özetliyor

"Bakın, bana böyle davranmak istiyorsanız, beni kelepçelemek ve ayaklarımı birbirine bağlamak zorundasınız. Size karşılık vermeme izin verirseniz, kesinlikle cevap vereceğim. Ve korkarım niyetiniz bu olmasa bile, sonuçta beni öldürebilirsiniz." **Steve Biko**

ABD'DE SİYAH ÖFKE YAYILIYOR!

...Baş tarafı 1. Sayfada

Ve sadece olayın gerçekleştiği Louisiana'da değil, hemen her yerde sokaklara döküldü. Dallas'taki gösteriler sırasında bu defa polisler keskin nişancıların hedefindeydi. 5 polis keskin nişancı ateşiyle öldürülürken 6 tanesi de yaralandı. Bu saldırı bir yandan patlayan öfkenin dizginsiz dışavurumu. Öte yandan büyümekte olan kitlesel protesto gösterileri ve ayaklanma eğilimini paralize etme tehlikesi de taşıyor. Şimdilik kitleler sokaklardan geri çekilmedi. Tersine eylemler yayılıyor.

Son yıllarda ülke geneline yayılan "Black Lives Matter" (Siyah Yaşamlar Değerlidir) hareketi her geçen gün güçleniyor. Louisiana'ya bağlı Baton Rouge kentindeki gösterilerde 48 kişi tutuklandı. Gösteriye binlerce kişi katıldı ve gösterilerde 48 kişi tutuklandı. Vali John Bel Edward, polis güçleriyle gurur duyduğunu belirterek, "Polisin cevabı gayet normaldi" dedi. Başta, New York, Dallas, Louisiana ve Minnesota olmak üzere, akşam binlerce protestocu ABD sokaklarında, "Siyahilerin hayatı önemlidir", "Irkçı polise hayır" sloganları attı. Yerel basına göre, protestocuların polise taşlarla ve molotof kokteylleriyle saldırması üzerine, polis de göz yaşartıcı gaz bombası ve biber gazı ile karşılık vererek, 200'ün üzerinde kişiyi gözaltına aldı.(Sputnik)

Bu arada 5 polisin vurulduğu saldırıyı Black Power Political Organization üstlendi. Sosyal medya da yaptığı açıklamada örgüt: "#Siyahgücü! #Siyahşövalyeler! Keskin nişancı suikastçılar, beş polis memurunu indirdi! Gelecek günlerde daha fazlası suikasta uğrayacak. Suikastçılarımızın eserini beğeniyor musunuz? Kendi suikast tüfeğinizi alıp, dünya genelinde baskıya karşı savaşan binlerce keskin nişancı arasına katılın" dedi.

Workers World Party Rio Olimpiyatları öncesinde ABD'li siyahi atletlere "Olimpiyatları Boykot Edin" çağrısında bulundu. "Polis Baskısına Karşı 'Nefes Alamıyorum' ve 'Tamir Rice İçin Adalet' tişörtleri giyen siyahi atletleri takdir ediyoruz" denilen çağrıda "Siyah ve Kahverengi hayatlara gerçekten hakettiği değer verilinceye kadar, Ağustos ayındaki olimpiyatlarda siyahi atletlerin, diğer ırklardan atletlerle birlikte ABD'yi temsil etmeyeceklerini umuyoruz" ifadelerine yer verdi.

Dünyanın bu en gelişmiş kapitalist ülkesi en pespaye ırkçılığı, en anakronik çelişkileri barındırıyor. Ve kapitalist uygarlığı temelinden sarsan hareketler bu çok değişik çelişkilerden beslenerek güçlenmeye devam ediyor.

Osmangazi Köprüsünden ücretsiz geçişi 1 dk ile kaçıran kişi, köprüdeki ilk intihar girişimine kalkıştı...

Resmigaste

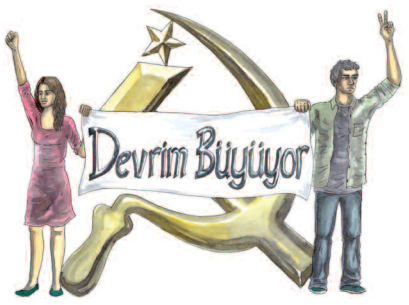

877 BİN GENÇ İŞSİZ!

DİSK-AR genç işsizlerin durumuna ilişkin bir rapor yayımladı. Aşağıda bu raporun özet halini yayımlıyoruz.

Genç işsizliği yüzde 18,6

Üniversiteli işsiz sayısı 670 bine ulaştı

Genç işsizliği (15-24 yaş) yüzde 18,6 olarak gerçekleşti. Tarım dışı genç işsizliği 20.8 olarak gerçekleşti.

Genç işsiz sayısı son iki yılda 117 bin artarak 877 bine ulaştı.

Genç kadın işsizliği, yüzde 20,7'ye tarım dışı genç kadın işsizliği ise yüzde 24,4'e ulaştı.

Genç ve eğitimli işsizliğinde çarpıcı artışlar var. Son iki yılda 181 bin üniversite mezunu işsizler ordusuna katıldı.

Üniversite mezunu işsizlerin sayısı 670 bine ulaştı. Üniversiteli işsizlikte iki yıllık artış yüzde 35 oldu.

Grafik 1: Genç İşsizlik Oranları (Şubat 2016)

Tarım dışı genç işsizliği genel olarak yüzde 20.8 olarak gerçekleşirken, genç kadın işsizliği 20,7 ve tarım dışı genç kadın işsizliği yüzde 24,4 olarak gerçekleşti. Genç işsizlik oranları bir yılın Şubat ayında düşüş gösterirken 2014 Şubat dönemine göre artış gösterdi.

Tablo 1: Genç İşsizlik Oranları (2014-2016)

İşsizlik Türü	2014 Şubat	2015 Şubat	2016 Şubat
Genç İşsizliği	17,0	20,0	18,6
Genç İşsizliği (tarım dışı)	19,4	22,3	20,8
Genç Kadın işsizliği	18,8	23,6	20,7
Genç Kadın işsizliği (tarım dışı)	23,2	27,9	24,4
Yüksek Öğrenim İşsizliği	9,0	10,6	9,9
Yüksek Öğrenim İşsizliği Kadın	12,9	15,8	14,3

Genç işsizliği toplumsal cinsiyet açısından eşitsiz bir görünüm gösteriyor. Kadın işsizliği her alanda daha yüksek seyrediyor. Kadınlar daha az istihdam edilip daha çok işsiz kalıyor. Şubat 2016'da yüzde 20,7 olarak gerçekleşen genç kadın işsizliği ortalama genç işsizlik oranının oldukça üzerindedir. Yüksek öğrenimli işgücünde işsizlik 2014 Şubat ayında yüzde 9 iken 2016 Şubat ayında yüzde 9,9'a çıktı.

Tablo 2: İşsiz Sayıları (2014-2016) (Bin)

İşsizlik Türü	2014 Şubat	2016 Şubat	2014-2016 Artış
Genç İşsiz	760	877	117
Yüksek Öğrenim işsiz	488	669	181

Yüksek öğrenimli işsizlik artış eğilimi ürkütücü boyuttadır. Şubat 2016'da yüksek öğrenimli işsiz sayısı 669 bine ulaştı. Şubat 2014'ten bu yana tam 181 bin üniversite mezunu işsiz ordusuna katıldı. Yüksek öğrenimli işsiz sayısı son iki yılda yüzde 35 oranında arttı. Yüksek öğrenimdeki işsizlik son yıllarda yapay biçimde artırılan yüksek öğrenim kapasitesinin bir sonucu olarak da görülebilir.

"Halk Sokakta Cevap Verecektir"

Şili'de öğrenciler yine sokaklarda ve eğitim hakkı için taleplerini yine gündeme getirdiler. Ortaöğretim Öğrencileri Ulusal Koordinasyonu (ConNes) önderliğinde gerçekleşen eylemlerde binlerce genç kendilerine verilen sözlerin tutulmasını istiyor. Şili, eğitimin en pahalı olduğu ülkeler arasında yer alıyor ve yıllardır öğrenciler bu durumu değiştirmek için mücadele ediyor. Öğrencilerin talebi sadece eğitimin ücretsiz olması değil, faşist diktatör Pinochet'nin döneminde var olan eğitim sistemin kapsamlı bir reformla değiştirilmesini istiyor.

Başkanlık Sarayı bahçesine turist gibi girmeyi başaran liseli öğrenciler, pankart açarak slogan attı. Saray bahçesinden çıkarılan öğrenciler, gösterilerini civardaki parkta sürdürdü. Öğrenciler devlet başkanı Michelle Bachelet'nin 2014 yılında Şili'nin eğitim sistemini gözden geçireceğine dair sözünü tutmasını istiyor. Günümüze kadar gelen zamanda başkanın başarısız olduğunu dile getiren öğrenciler, eylemlerine devam edeceğini dile getirdi. ConNes önderlerinden Marcelo Correa, CNN Chile'ye verdiği röportajda, "*Devlet Başkanı Bachelet, bizim 21 Mayıs'ta sunduğumuz ana taleplerimizi konuşmakta başarısız oldu*" diyerek ekledi *"Halk sokakta cevap verecektir*." Öyle de oldu sokağa çıkan liseliler, polisin saldırısına molotoflarla karşılık verdi ve çatıştı.

Bachelet konuşmasında, hükümetin bu yıl öğrencilerin eğitim giderlerinin yüzde 55'inin devlet tarafından karşılanmasını içeren bir program hazırladığını söylemişti. Bachelet, kendi döneminde eğitim ve sağlıkta yapılacak reformlar için bütçenin 15 milyar dolara çıkarılması yönünde söz vermişti, ancak 2016 bütçesinden eğitime giden pay sadece 765 milyon dolardı.

Öğrenciler, protesto sonrası yetkililere yazdıkları mektupta, "*Bugün Şilili öğrenciler, hükümete ve Devlet Başkanı'na başarısız olduklarını bildirmek için Başkanlık Sarayı'na girmiştir.*" ifadesini kullandı.

ÖNSÖZ

İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun ÖNSÖZ'üdür.

33. SAYI ÇIKIYOR...

Katrina Bize Ne Anlatıyor, Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri - Temade Çınar
Ana Tanrıçanın Kızlarıyız - Nil Erten
Küçük Ağaç'ın Eğitimi - Demet Demeter
Doğanın Özünde Yaşayan Adam, Dersu Uzala - Kemal Oruç
Füsun Demirel, Röportaj
Yeni Başlayanlar İçin Oyunculuk Okullarına Hazırlık Dersleri - Kemal Oruç
Kent Çelişkileri Üzerine - Özlem Davutoğlu
Anadoludan Şehirlere Akan Nehirler - Hakan Tosun
Göğü Delen Adam - Bahattin
Yaşa(t)mak - Emel Diril
Suyun Mitolojisi - Atilla Oğuz
Ege Doğa Direnişleri - Ahmet Tuncay Karaçorlu
O Değil De Kim Bu Biyomühendisler - Gizem Argunşah / Biyomühendis
Dünya Eskiden Toz Bulutuydu - Karmir Jin
Kemal Oruç'la Hamlet Delisi Üzerine, Röportaj
Kürdistan Ziyareti - Emekçi Kadınlar / Devrimci Öğrenci Birliği

ve daha pek çok yazı, şiir, röportaj sizlerle...

BEYAZ KATLİAM SİYAH İSYAN

Umut Güneş

"Ölmek de acı ama belki daha büyüğü yok olmak…"

Steve Biko

Özgürlükler ülkesi bir süredir (esasında yüzyıllarca) ırkçılığa karşı verilen mücadeleyle yeniden gündemde. Yaşanan tam bir vahşet. Neredeyse haftada 2 siyahinin beyaz polisler tarafından öldürüldüğü bir ülkede, her gün binlerce insanın beyaz adamın düşleri için öldüğü bir dünyada yeni bir genç kuşak yetişiyor. Bu kuşak öfkeli, yaşanan adaletsizliğe tahammülü son derece az ve açıkçası bu duruma karşı sabırlı davranmamak bir tercih!

Her ne kadar konuyu yaşanan son katliamlar üzerinden ele alsak da ortaya çıkarmamız gereken gerçek şu; her yerde bir egemen ve egemenliğini ifade eden bir renk, ırk, kültür vs. var. ABD'de siyahiler, Meksikalı Amerikalılar, Kızılderililer ve diğer halklar beyaz adamın düşleri ve idealleri doğrultusunda yaşamaya zorlanıyor. Dışlanıyor. Gettolara yollanıyor. Sokak ortasında vurulması haklı ve gerekli görülüyor. Üstelik bunlar birkaç ırk geçmişiyle kafayı bozmuş tiplerin eseri değil. Sistemin sağlıklı ve sorunsuz işlemesi için gerekli ve tavsiye edilen bir yöntem. Burjuvazi her yerde aynı yöntemi uyguluyor. ABD'de siyahiler, Avrupa'da uzunca bir süredir Çingeneler, şimdilerde mülteci karşıtlığıyla ırkçılık yükseltiliyor, dün Yahudiler aynı akıbete uğradı, bugün Siyonistler Filistin'de aynı şeyi yapıyor. Bizim toprakların faşistleri ise aynı şeyi Kürt halkına uyguluyor. Öyleyse ırkçılık bölgesel ve insanların derileriyle ilgili bir mesele değil. Irkçılık egemen olmak ve bu egemenliği sürdürme gayesiyle ilgili bir mesele. Burjuvazinin tarihi bu konuda fazlaca tecrübeye sahip olduğunu gösteriyor.

Irkçılık karşıtı mücadele ABD'de çok bedeli ödemeyi gerekli kıldı ama herhalde en acısı siyah derili ve beyaz ruhlu bir başkanın yönetiminde bunları yaşamak. Obama bir beyaz. Buna kuşku yok! Eylemlerine, sözlerine ve düşüncelerine hükmeden kara derili insanın tıpkı diğer insanlar gibi özgür olduğu düşüncesi değil; doların dünya hakimiyeti ve onun için gerekli olanlar. Yine de bu beyaz başkanın gösterdiği bir şey var ki, gelecek mücadele günleri için son derece önemli; sorun derimizin rengi değil. Kızıl, sarışın ya da siyah kapitalist işleyiş yasalarının çarkları altında ezildikçe tüm bu renkler birleşmeli ve onu ezmelidir.

Şimdi Siyah'ı Anlama ve O'nun Yanında Olma zamanı!

Irkçılık siyahların bir sorunu değildir. Irkçılık beyazlarda bulunan ve kurtulmaları gereken bir problemdir. Siyahı anlamak gerçekte tüm dünyanın ezilenlerini anlamakla aynı şey… Kişi olayı böyle yorumlamıyorsa özünde bir beyazdır yani ırkçıdır. Bugün ABD'de olanlara karşı çıkan ama kendi ülkesinde bir başkasına aynı hınçla saldıran biri nasıl Siyah'ı anlayabilir. Daha aylar öncesinde Antalya'da sırf Kürt olduğu için linç edilen ve Mustafa Kemal büstünü öpmeye zorlanan insanı unuttunuz mu? Üstelik bu devlet saldırıyı yapanları değil de lince uğrayan kişiyi tutuklamıştı. İşte bu toprakların siyahı ve beyazı…

"*Siyah olmak, insanın derisinin rengi ile ilgili bir şey değildir, siyah olmak zihinsel bir yaklaşımın yansımasıdır. Sadece kendinizi siyah olarak tanımlamakla kurtuluş yoluna girmiş olursunuz; siyahlığınızı itaatkar bir varlık olduğunuzu gösteren damgalama olarak kullanmaya çalışan bütün güçlere karşı, kavgaya kendinizi adamış olursunuz.*" Steve Biko sorunu çözmüştü. Bizler bu dünyanın ezilenleri, yok sayılanları yaşamımızın ortaya koyduğu gerçekleri kabul etmeli ve olmadığımız gibi davranmaktan vazgeçmeliyiz. Gerçek şudur: "*Beyaz tahakkümün ardındaki mantık, bu ülkede siyah insanı hizmetçi rolüne hazırlamaktır*." Öyleyse o tahakkümü reddetmeli, o kültürü ve anlayışı yıkmalıyız.

Yoksa yaşanan suça iştirak etmiş oluruz! "*Değişim için tek aracınızın, şahsiyetini kaybetmiş bu insanlar olduğunu idrak ettiğinizde, hakikati görmek daha zorunlu hale gelir. Öyleyse atılacak ilk adım, siyah adamı kendine getirmektir, boş kabuğunun içine hayat pompalamaktır, ona özsaygı ve onur aşılamaktır, suistimal edilmesine ve doğduğu ülkede kötülüğün hüküm sürmesine izin verdiği için kendisinin de bu suça ortak olduğunu hatırlatmaktır.* "

Gençlin sosyalizm mücadelesine kazanılması, onu sosyalist bir kültürle yetiştirmenin ilk koşulu kuşkusuz onu bu mücadeleye katmaktır. Ve nasıl katacağımızı kendimize sorduğumuzda yaşanan son isyanın ortaya çıkardığı karakteri göz önüne almak cevabı bulmamıza yardımcı olacaktır.

"*Maddi yoksulluk yeterince kötüdür, ama bir de ruhsal yoksullukla birleşirse, öldürür.*"

*Alıntı yapılan sözler Steve Biko'ya aittir,

KOMÜNİSTLER GERÇEKLERDEN HAREKET EDER

ÖZGÜR GÜVEN

Tekelci sermaye birleşik devrimin gelişimi karşısında egemenliğini koruyabilmenin tek yolu olarak gördüğü topyekün faşizmi uygulamaya yöneldi. Faşizm, tekelci sermayenin son çaresidir ve zaten uzun zamandan beri işbaşındaydı. Ancak birleşik devrimin gelişimi, devrimci kitle mücadelesinin yükselişi ve ayaklanmalar, tekelci bir sermayeyi bir takım değişiklikler yapmaya, yani tedbirler almaya zorladı. Ordusu, polisi, bürokratik aygıtı ve yargısıyla tüm devlet aygıtı, devletin en tepesinde yeralan RTE'nin elinde toplanarak merkezileşmeye başladı. Tekelci sermayenin amacı devrimci kitle mücadelesinin önüne geçmek, ayaklanmayı bastırmak, proletarya ve halkların politik özgürlüklerini kazanmalarının ve politik iktidarı ele geçirmelerinin önünü kesmektir.

Bu amaçla harekete geçen tekelci sermaye Davutoğlu hükümetinin yerine, kendisini başbakan zanneden Binali Yıldırım'ın başkanlığında yeni bir hükümet kurdurdu. Bu hükümet eliyle iç savaşı daha da sertleştirirken dış politikada da kimi değişiklikler yaparak hareket alanını genişletmeye çalışıyor. Objektif olarak bunu başaramayacağı ortada oysa. Zira RTE ve AKP, işbaşına geldiği ilk günden beri, yani neredeyse 14 yıldır bu coğrafyada tam bir savaş kışkırtıcılığı politikası izledi. ABD ve AB emperyalizminin çıkarları uğruna Irak ve Suriye'de halkların boğazlanması için her şeyi yaptı. İçeride ise iç savaşı kazanmak ve egemenliğini daha güvenceli bir duruma getirmek için birleşik devrimi ezme çabası gösterdi. Suriye'de savaş başladığı günden bu yana ABD ve AB'nin askeri gücü olan NATO ile Rusya'yı karşı karşıya getirebilmek için yapabileceği her şeyi yaptı.

Şimdi güya bu dış politikayı değiştirecekmiş, "dostlarını çoğaltıp düşmanlarını azaltacakmış". Bölge halklarının olduğu kadar bütün dünya halklarının da nefretini üzerine toplayan bu iktidarın böyle bir politika değişikliği yapması imkansız. Zira RTE ve AKP hükümetlerinin misyonu daha baştan itibaren hem içeride hem de Ortadoğu'da savaş politikası sürdürmekti. Yani bu hükümet de hem içerde hem dışarda bir savaş hükümeti olarak kuruldu.

Üçüncü Dünya Savaşı başlayalı çok oldu. Emperyalizm bu savaşı küresel iç savaş olarak sürdürüyor. RTE ve AKP hükümetlerinin misyonu ve yeri bu çerçeve içerisinde ele alınırsa anlaşılabilir. Bu savaşta aktif olarak görev alan, savaş kışkırtıcılığı yapan, savaşı sürdüren, Suriye'deki savaşı silah, mühimmat, insan kaynağıyla besleyen bu hükümet, bölge halklarının dostluğunu değil, en iyi ihtimalle düşmanlığını ve nefretini kazanabilirdi. Zaten kazandı da.

Türkiye ve Kürdistan'ın sol sosyalist hareketleri, dünya halklarının yani sıra hatta onlardan daha fazla bu coğrafyada yaşayan halkların nefretinin, öfkesinin merkezinde yer alan faşist devleti ve bugün iş başında olan bu hükümeti yerle bir etmek, halk iktidarını kurmak hedefiyle HBDH'de birleşti. Ancak bu hareketlerin bir kısmı hem halk iktidarı hedefinde ortaklaştılar hem de iktidar dışında her şey diyen bir lafazanlığı sürdürmekte ısrar ediyorlar. Bu lafazanlık teşhir edilmeden, proletarya ve halklar ayaklarındaki bu küçük burjuva prangalardan kurtulmadan devrim gerçek hedefine ulaşamaz, proletarya ve halklar özgürlüğünü kazanamaz. Küçük burjuva hareketin bir kısmı 1 Kasım'da kurulan, Kürdistan'lı vekiller başta olmak üzere HDP'li parlamenterlerin dokunulmazlığını kaldırarak parlamentodan atmaya yönelen bu parlamentoyu bile "ileri bir kurum" ilan ediyor. Bir diğer kesim, saray darbesiyle devrilen Davutoğlu hükümetini "halkların iradesi" ilan ediyor. Oysa ortalama solun önemli bir kısmı 7 Haziran'dan sonra Davutoğlu hükümetini "düşük hükümet" olarak nitelemiş; seçim sonuçlarını kabul etmeyen ve yenileyenleri de darbeci ilan etmişlerdi. Şimdi hem "düşük hükümetin" başı olan hem de "darbeci" ilan edilen Davutoğlu'na halkın iradesi diyor. Bununla da kalmıyor, "darbe sonrası" yapılan seçimlerle kurulan 1 Kasım parlamentosunu savunmaktan bahsediyorlar.

Bu durumda Leninistlerin yapması gereken eleştirel faaliyettir. Küçük burjuva hareketin her tarakta bezim olsun diyen oportünizminin ipliğinin pazara çıkarılması gerekiyor. Bu faaliyet, proletarya ve halkların saflarına sızan küçük burjuva ideolojinin etkisini kırmayı, onu safların dışına atmayı önüne koymalıdır. Böylesi bir faaliyet basit bir propaganda olarak görülmemeli. Zira küçük burjuva ideolojinin etkisini kıracak olan bu faaliyet, devrimci halk kitlelerinin hedeflerini daha net ve açık olarak görmelerini sağlayacak; bunu başardığı oranda halkların daha kararlı inisiyatif almalarını ve devrimin daha ileri gitmesini sağlayacaktır.

Küçük burjuva hareket hak, hukuk adalet sakızını çiğner, parlamenter yoldan bahsederken, şöyle bir mantık yürütüyor. "Bu yolla çözüm mümkün olabilir" ancak bunun mümkün olup olmaması bir yana, devrimci komünist parti mümkün olandan değil, aksine gerçekten, gerçek olandan hareket eder. Mümkün olabilirlikler üzerinden bakınca pek çok şey mümkündür. Ama tam ilhak politikalarıyla proletarya ve emekçilerin yaşamdan kovulması mümkün değil gerçektir. Özel istihdam bürolarının yasalaştırılmasıyla, proletaryanın kazanılmış haklarından elinde kalan son kırıntıların da alınması mümkün değil gerçektir. Gezi ayaklanmasının görünürdeki hedeflerinin bile reddedilmesi, Taksim'e Topçu Kışlası reprodüksiyonu ve cami yapılacağının, AKM'nin yıkılacağının ilanı mümkün değil gerçektir. Cizre bodrumları, Kürdistan'da kentlerin yakılıp yıkılması mümkün değil gerçektir. Kürdistan dağlarından sonra şimdi de kırlarda, köylerde sokağa çıkma yasağı ilan edilip savaş uçaklarıyla bombalanması mümkün değil gerçektir. TC'nin Rojava devrimine saldırıları mümkün değil gerçektir. Suriye'deki dinci gerici çetelere TC'nin verdiği destek, bölgedeki savaş kışkırtıcılığı ve savaş mümkün değil gerçektir.

Tekelci sermayenin ve faşist devletin birleşik devrimi ezme çabaları ve topyekun faşizm mümkün değil gerçektir. Ve komünistler mümkün olandan değil, gerçek olandan hareket eder.

Proletarya ve halklar tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğine son vermek, tekellerin açık terörist diktatörlüğünden başka bir şey olmayan bu devleti ve hükümeti yıkmak zorunda. Kendi kurtuluşlarını kazanmalarının, kendi istedikleri özgür yaşamı kurmalarının başka bir yolu yoktur. Politik iktidarın ele geçirilmesi, kurtuluşlarının başlangıcı olacaktır.

Proletarya ve hakların iktidarı devrimci diktatörlük olacaktır. Gücünü yasadan, parlamentodan, yerleşik kurum ve kurallardan değil, doğrudan silahlı halktan alacak, sınıfsal olarak başta proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklara, diğer emekçi sınıflara dayanacaktır. Bu iktidarın politik karakteri Demokratik Halk İktidarı; yapısı ve işleyişi devrimci diktatörlük olacaktır.

Doğrudan silahlı halk gücüne dayanarak iş başına gelecek olan bu iktidar, daha önceki bütün devlet ve iktidar biçimlerinden farkı olacaktır. Tarih boyunca bütün sınıflı toplumlarda devlet, azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğüdür. Proletarya ve halkların iktidarı, çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğü olacaktır. Sömürücü sınıflar için diktatörlük olacak olan bu iktidar, proletarya ve halklar için olabilecek en geniş demokrasi olacaktır.

Nestle'de İşçi Kazanmaya Kararlı

Dünyaca ünlü çikolata devi Nestle'nin Bursa'nın Karacabey ilçesindeki çikolata, kahve ve su üretiminin yapıldığı fabrikasında, yılbaşından bu yana süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinden sonuç çıkmayınca 900 işçi 21 Haziran günü greve başladı.

Nestle'nin Bursa Karacabey'deki fabrikası önünde sabahın erken saatlerinden itibaren toplanan işçiler, toplu sözleşme ve kadrolu çalışma taleplerini dile getiren sloganlarla grevi başlattı.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Türker, fabrikada işçilerin taleplerine ilişkin görüşmelerin 4-5 aydır devam ettiğini, bu görüşmelerde uzlaşma sağlanamaması üzerine arabulucuya gidildiğini, fakat yine uzlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alındığını aktardı.

Asgari ücretle çalışan işçiler, maaşlarının iyileştirilmesini ve sözleşmeli işçilerin kadroya alınmasını istiyor. İşçiler talepleri karşılanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini söyledi.

İşçiler, esnek çalışmanın kaldırılarak tüm işçilerin kadroya alınmasını, zorunlu fazla mesai uygulamalarına son verilmesini ve ücretlerde artış istiyor.

Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mustafa Akyürek, "*1600-1700 kişinin çalışmakta olduğu fabrikada üretim durdu. ... Görüşmeler, grev başlamış olsa bile her an gerçekleşebilir ve her an bir uzlaşma noktası bulunabilir*" dedi. Konuşmanın ardından fabrika duvarına "Bu iş yerinde grev vardır" yazılı afişin asılırken, işçiler hep birlikte halay çekti.

Görüşmelerden olumlu sonuç çıkmayınca ortak kararla "tam kadro" greve çıktıklarını söyleyen 17 yıllık Nestle işçisi Erol Şaşı da, "Daha önce bağlı olduğumuz Öz Gıda İş Sendikası'nın işverenle kurduğu sıkı diyaloglar yüzünden senelerce kandırıldık. Şirket de böyle bir sendikaya alışkın. Bu yüzden görüşmelerden olumlu sonuç çıkmadı. Grevimiz 1 yıl sürse de sonuna kadar bırakmayacağız" dedi. Greve çıkan işçilerden Murat Balcı ise, yüzde 60'ı asgari ücret alan çalışanların maaşlarının iyileştirilmesi ve sözleşmeli işçilerin kadroya alınmasını istediklerini belirtti.

Kadrolu işçilerin taleplerini kabul etmeyen Nestle yönetimi, çağrı üzerine çalışan işçilere bazı sosyal haklarda kısmi iyileştirmeler önerdi.

Çağrı üzerine çalışan işçilere, önceden aldıkları tek ikramiyeye ilaveten bir ikramiye daha, gece vardiyası primi ve aile yardımı gibi haklar teklif edildi.

Bu tekliflere rağmen yönetim ve işçi temsilcileri arasında yapılan görüşme olumsuz sonuçlandı. Çünkü çağrı üzerine çalışanların kadroya alınması ve işçilerin mağduriyetlerinin giderilmesi talepleri kabul görmedi.

CPT (Üretim Ortaklığı Türkiye) ve Nestle işçisi olan ve çağrı üzerine çalışan işçiler, çalışma koşullarının psikolojilerini bozduğunu belirtiyor. Çağrı sistemiyle çalışan kadın işçiler hafta 3-4 gün çalıştıklarını, fakat bunu bazen ayda sadece 5 günle de sınırlı kalabildiğini belirtiyorlar.

Bu koşullarda çalışınca da 'çalışıyoruz' diyemediklerini, ne çalışma sürelerinin ne de ücretlerinin belirli bir düzende olmayışının psikolojilerini olumsuz etkilediğini söylüyorlar. Çağrı sisteminin sıkıntılarının tümünü Nestle fabrikasında çalışan işçiler de yaşıyorlar. Kadın işçiler erkeklerle aynı işleri yapmak zorunda kalıyorlar. Çalışma ortamının çok sıcak olması, ağır koşullarda çalışma kadın işçilerin ilk dile getirdikleri sorunlar oluyor.

Çağrı sistemiyle çalışan işçilerin en önemli isteği kadrolu işçi olabilmek. Aynı işi yapıp aynı ücreti alabilmek, çalışacağı günün, tatilinin ve tabii alacağı ücretin belli olması. "Acaba yarın çalışabilecek miyim, bu hafta kaç gün işe gideceğim" kaygısı olmadan çalışabilmek.

Nestle işçilerinin greve başlamalarının ardından pek çok emek ve meslek örgütü de dayanışma için Nestle fabrikası önüne geliyor.

İşçilerin grevi üç giriş kapısı bulunan fabrikanın önünde 6'şar saatlik nöbetler tutularak devam ediyor. Fabrikaya hammadde, ürün giriş çıkışını engellemek ve patronların grev kırıcı girişimlerini engellemek için tedbirlerini almış durumda olan işçiler yüksek bir moralle sloganlarını haykırıyorlar.

Nestle fabrikasında 1600-1700 işçi çalışıyor. Kadın işçilerin sayısı ise 150 civarında. Ve çoğunluğu çağrı sistemiyle çalışıyor. İşçiler, tüm çalışanların kadrolu olması talebini dile getirirken ücretlerdeki eşitsizliğe dikkat çekiyor. Ücretler kıdeme göre değişiyor fakat çağrı sistemiyle çalışanlar için ise kıdem de söz konusu olamıyor.

Nestle fabrikasında kadrolu işçiler ile çağrı sistemiyle çalışan işçiler hep birlikte karar alarak TİS sürecine girmişler. Daha önce 28 işçinin yaşamış olduğu işe dönme mücadelesinin getirdiği bir tecrübe ve güven de bir arada kararlı duruşlarında etkili olmuş. Grev kararı tüm işçiler arasında tartışılarak alınmış ve güçlü bir birlik içinde başlatılmış. İşçiler "Tek vücut olduk" diyerek kararlılıklarını dile getiriyorlar.

Nestle bir dünya devi olmasına ve yüksek karlarına kar eklemesine rağmen işçiler çok ağır koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyor. Ve işçiler artık bu sömürüye bir son verme zamanı geldiğini belirterek grev kararı alıyorlar. Grev sırasında sık sık "Ölmek Var Dönmek Yok", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Açlıktan Ölmeyiz Biz Bu Yoldan Dönmeyiz", "Zafer Direnen İşçileri Olacak" sloganları haykırılıyor.

Kadrolusu, taşeronuyla Nestle işçilerinin grevi 9 gününde coşkuyla sürerken, pek çok emek ve meslek örgütü, demokratik kitle örgütleri de dayanışma ziyaretinde bulunuyor.

Nestle İşçisi Kazandı

Nestle işçilerinin Bursa, Karacabey'deki fabrika önünde kararlılıkla süren grevi karşısında 11. gününde fabrika yönetimi, işçilerin temel talepleri konusunda önemli geri adımlar atmak durumunda kaldı. Yapılan 2 yıllık sözleşmeye göre çağrı üzerine çalışan işçilerin 2018 yılına kadar kadroya alınması kararlaştırıldı. Ücretlere de seyyanen 475 lira zam yapıldı.

Daha önce imzalanan sözleşmenin isteklerini karşılamadığını belirterek Öz Gıda-İş'ten istifa eden ve Tek Gıda-İş'e üye olan işçiler, sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 21 Haziran'da greve çıkmıştı.

900 işçinin katıldığı grev sonrası yapılan görüşmelerde, patron kimi tali konularda geri adım atmış fakat bunlar sendika ve işçilerce kabul edilmemişti. 1 Temmuz günü yapılan görüşmede ise anlaşmaya varıldı.

Anlaşmaya göre çağrı üzerine çalışma 2017 itibariyle mevsimlik işçiliğe dönüştürülecek ve TİS'in bütün yükümlülüklerinden yararlanacak. Çağrı üzerine çalışan işçiler en az 6 aylık sürelerle çalıştırılacak.

2018 yılına geldiğinde ise Nestle'de çağrı üzere çalışma olmayacak ve bu şekilde çalışan işçilerin tamamına yakını kadroya alınacak.

Çiğli'de Kadın İşçi Kıyımı

Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Kastaş Kauçuk fabrikasında işçi kıyımı yapılıyor.

14'ü kadın olmak üzere 16 işçi işten çıkarıldı. Fabrikada çalışan bir kadın işçi, ileri gördükleri işçilerin çıkarıldığını, işçilerin üzerinde baskı ve korku yaratılmaya çalışıldığı ayrıca çıkarılmaların devam edileceğini söyledi.

Emekçi Kadınlar İzmir

AVCILAR İŞÇİLERİ KAVGAYI SÜRDÜRÜYOR

18 Haziran-47. Gün: Başkan'dan Direnişteki İşçilere ATM Engeli!

Avcılar Belediyesi yönetimi 50'li günlerine yaklaşan temizlik işçilerinin eylemini kırmak için her türlü yöntemi denemeye devam ediyor. 18 Haziran'da Avcılar direniş çadırının bulunduğu alana 4'lü ATM yerleştirildi. İşçilerin direniş çadırının önünü tam olarak kapatacak şekilde ATM'leri yerleştirebilmek için logar kapağının üzeri örtüldü. Avcılar halkı da "Bu nasıl bir işçi ve emek düşmanlığıdır? Artık tüm sınırları aştılar" diyerek tepki gösterdi. İşçiler ise Belediye Başkanı'nın saldırılarının işçilerin mücadelesini gölgeleyemeyeceğini belirterek çadırı yeniden kurup pankartları yerleştirdiler. ATM yerleştirildiğini öğrenen emek dostları kalabalık gruplar halinde dayanışma ziyaretine gelmeye başladı. İşçiler iftar öncesi, sloganlar eşliğinde DİSK Gıda-İş'in Avcılar Barış Manço Kültür Merkezi'ndeki 15-16 Haziran Etkinliği kapsamında hazırladığı Kavel Belgeseli'ni izlemeye gitti. Ardından dayanışmaya gelenlerle birlikte iftar yapıldı.

19 Haziran-48. Gün: ATM Yerleştirmek Kesmedi Pankartları Söktürdü!

Direnişin 48. gününde de bizzat Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak Benli'nin talimatıyla sabah 05.00 sıralarında pankartlar direniş alanından itinayla söküldü! Sabah erken saatte gelip pankartların söküldüğünü gören işçiler hiç morallerini bozmadılar. "Bu saldırıların karşılığı mücadelemizin büyümesi olacak" diyerek, yeni pankartların hazırlanabilmesi için sendikaya bilgi vererek, dayanışmaya gelenlerle bağlama eşliğinde mücadele ve zafer şarkıları söylediler. Öğleden sonra ise İkitelli Cemevi'nde Belediye İş 2 Nolu Şube'nin düzenlemiş olduğu 15-16 Haziran etkinliğine gittiler. Kavel Belgeseli'nin gösteriminin de yapıldığı etkinlikte işçiler de söz alarak işten atılma nedenlerini, direniş süreci ve taleplerini kamuoyuyla paylaştılar.

20 Haziran-49. Gün: "Acaba Handan'ın Bugünkü Hamlesi Ne Olacak?"

Belediye Başkanı'nın saldırılarını seriye alması nedeniyle sabahları "Bugün neyle karşılaşacağız?", "Başkan nasıl bir saldırı hazırladı acaba?" sorusuyla geliyor işçiler direniş çadırına. Temizlik işçilerinin pek çoğu bugün çadıra uğrayarak arkadaşlarına destek verdi.

Bugün işçileri mutlu edenlerden biri de 4 ayı aşkın süre Beykoz'da işe geri dönme mücadelesini yürüten Mersin Şişe Cam işçilerinden Yaşar Akkul'un temizlik işçilerine destek ziyaretine gelmesiydi. Karşılıklı mücadele deneyimleri paylaşıldı.

Avcılarda direnişteki işçilerden önce emeklilikleri geldiği gerekçesiyle işten çıkarılan kadınlar da dayanışma için çadıra gelince çadırdaki sohbetin coşkusu daha bir attı ve 19.30'a kadar devam etti.

Bu arada işçiler gün içinde belediyenin yeni bir saldırı planıyla karşılaşmayınca *"Bugün başkan bize sürpriz yapmadı!! Oysa ki, neyle karşılaşacağız diye bir heyecanla gelmiştik…"* demekten kendilerini alamadılar.

21 Haziran-50. Gün:

Avcılar'da direniş çadırında, işçilerin işe geri alınması için toplanan 40 bin imzanın CHP İstanbul İl örgütüne teslim edilmesi için yarın yapılacak yürüyüşün heyecanı hâkimdi. 50. Günde pek çok kişi ve kurum yine dayanışma ziyaretinde bulundu. Handan Toprak Benli, belediye binasına giriş-çıkışlarında, "Sınıfça Sizi Alkışlıyoruz!", " İşten Atıldık Taşerona Satıldık! ", "Başkan Şaşırma Sabrımızı Taşırma!" sloganlarıyla protesto edildi.

22 Haziran-51. Gün: Sosyal Demokrat CHP İmzaları Kapıdan Aldı!

Avcılar'da direnişin 51. günü, toplanan 40 bin imza CHP İstanbul İl Başkanlığı'na teslim edilmek üzere saat 11.30'da Avcılar'dan araçla yola çıkıldı.

Taksim Tünel'de toplanılarak sık sık "İş, Ekemk Yoksa Barış Da Yok!", Birleşe, Birleşe Kazanacağız!", "Avcılar İşçisi Yalnız Değildir", "Direne Direne Kazanacağız!", "Zafer Direnen İşçilerin Olacak" sloganları atıldı. Yürüyüşle CHP İstanbul İl Örgütü önüne gelindiğinde polis barikatıyla karşılaşıldı. Burada sloganlarla Avcılar Belediyesi'nin işten atma saldırısı ve işçi düşmanı tutumu protesto edildi. Sendika yöneticilerinin konuşmasının ardından imzalar teslim edilmek istendiğinde CHP İstanbul İl yöneticileri imzaları kapıdan aldılar. İşçiler

kimsenin içeriye alınmayışını ve görüşme yapılmayışını sloganlarla protesto ettiler. Sendika yöneticileri CHP İstanbul İl Örgütünün, sendika ve işçi temsilcilerinden kimseyle görüşmeyi kabul etmediğine dikkat çekilerek, işçilerin bu mücadelesinin ve direnişin çözülmesinin amaçlandığı ifade edilerek, Avcılar Belediyesi işçilerinin mücadelesinin kazanımla sonuçlanacağı belirtildi. Otobüslerle tekrar Avcılar'a dönüldü.

23 Haziran 52.Gün: Sendikalı İşçi Düşmanları Patron Sendikasına Üye Oldu!

İşçilerin sendikalı olmalarının ardından işten atma saldırıları ve direnişi kırmak için her fırsatta sendikayı hedef gösteren, çeşitli ayak oyunlarına başvuran Avcılar Belediyesi yöneticilerinin Tüm Yerel Sen adındaki sendikaya üye olmaları ve bunu sosyal medyadan duyurmaları işçiler tarafından teşhir edilerek protesto edildi.

24 Haziran-53 Gün: Disiplinle ve Yeni Kararlarla Mücadeleye Devam…

Avcılar Belediyesi Temizlik işçileri direnişin 53. günün oldukça yoğun geçirdi. Sabah saatlerinde canlı yayın çekimi yapıldı. Direnişteki işçiler ve çocuklarının da yer aldığı çekimlerde işçi çocukları babalarının, annelerinin işsiz bırakılmasına tepkilerini dile getirdiler.

Canlı yayın çekiminin ardından direniş komitesiyle sendika yönetimi bir toplantı yaptı. Hemen ardından direniş komitesi ve işçiler geniş katılımlı bir toplantı yaparak değerlendirmelerde bulunarak bir takım kararlar aldılar.

Direniş çadırı ve yapılacak işler organize edilmesine yönelik disipline ilişkin konuşmaların ve kararların ardından hemen harekete geçildi. Toplantının hemen ardından yeni basılmış olan bildiriler görev alan işçi grupları tarafından dağıtılmaya başlandı. Öğleden sonraki saatlerde artan ziyaretçilerle birlikte mücadele ve zafer şarkıları eşliğinde sloganlar atılarak seslerini belediye yönetimine duyurma devam ettiler.

27 Haziran 56.Gün: Başkan Nikah Salonundan Kaçtı!

İşçiler bugün Handan Toprak Benli'nin nikah kıyacağını öğrenince nikah salonuna gittiler. Fakat işçilerin kapıya geldiklerini öğrenen Belediye Başkanı'nın hızla arka kapıdan salondan kaçtığı öğrenildi.

İşçiler akşam saatlerine doğru araca binmek üzere dışarı çıkan Belediye Başkanı'nı "Başkan Gelsene, Çayımızı İçsene" sloganı atarak çadıra çağırdı. Benli, büyük bir hızla araca binerek uzaklaştı.

İftar saati geldiğinde hep birlikte sofra kuruldu yemeğe oturuldu. Daha sonra Avcılar'da oturan emekçilerin katıldığı müzik eşliğinde halaylar çekildi.

29 Haziran 58.Gün: "Hükümet İstifa!"

Temizlik işçileri direniş çadırındaki günlük işlerin ve kahvaltının ardından sendika temsilcileri ile toplantı yaptılar. Kararlar ve yapılan işler gözden geçirilerek, yeni planlamalarla toplantı bitirildi. Bugün yeni yaptırılan pankartlar çadırın etrafına asıldı. Tomurcuk firmasının gözetleme görevlisinin de çadırın çevresinden eksik olmadığı gözlemlendi.

Bugün Atatürk Havalimanı'nda gerçekleşen patlamanın ardından Avcılar Belediyesi Temizlik işçileri de Marmara Caddesi'nde yaptıkları eylemde "Hükümet İstifa" pankartı açarak sloganlarla katliamı protesto ettiler. Eylemin ardından topluca iftar yemeği yenildi. Belediyeden çıkmak üzere olan Handan Toprak'ın önünü kesen kadın direnişçiler, işten atılma gerekçelerini sordular.

Sosyal Demokrat(!) CHP'li Belediye İşçileri Bayramda Direnişte…

İşçilerin direnişi bizzat Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak Benli'nin saldırıları, sendikayı ve işçileri hedef gösteren çeşitli bildiri dağıtımı, döviz yapıştırma, pankart asma, sosyal medyadaki yalakaları tarafından işçilere ve sendikaya saldırılarına rağmen her geçen gün büyüyen dayanışmayla devam ediyor.

Ramazan ayının başlamasıyla birlikte her akşam iftar saatinde, katılanların imkanları dahilinde kurulan kalabalık sofralar kuruldu. Kimi zaman kalabalık kimi zaman tek kişilik konuklar ağırlandı. Hep birlikte yenildi içildi, ardından birlikte sohbetler edilip, şarkılar söylenip halaylar çekildi.

İşçi-emekçi dostu olmaktan, işçiyi mağdur etmemekten bahseden CHP'li Avcılar Belediye Başkanı ve yöneticilerinin işçileri ve sendikayı hedef gösteren saldırıları hız kesmeden devam etti. İşçiler ise tüm bu saldırılara rağmen hiç morallerini bozmadan, bildiriler dağıtarak, etkinliklere katılarak, çadıra gelenlerle, Avcılar halkıyla konuşarak büyük bir azim, coşku ve kararlılıkla mücadeleyi sürdürüyorlar.

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri, Ramazan Bayramı'na evlerinde, gitmeyi istedikleri memleketlerinde değil direniş çadırında girdi. Sabah erkenden çadırlarını açarak bayramlaşmaya, dayanışmaya gelenleri karşıladı.

1 Temmuz-60.Gün: Başkan'dan Halkı Yanıltan Bildiri!

İşçiler 60. günde Belediye Başkanı'nın yeni bir saldırısıyla daha karşılaştılar. İşçiler "Bugün neyle karşılaşacağız? diyerek geliyorduk. Bir-iki gün sessiz geçince biliyoruz ki, yeni bir saldırının hazırlığındalar. Birkaç gündür bu bildirinin hazırlığı varmış" diyerek karşıladılar.

"CHP'li belediyeler yıpratılıyor", "Neden hep CHP'li belediyeler önünde eylem yapılıyor?", "Belediyenin taşeron firmaya işe alıp-çıkarmada müdahale yetkisi yok", "Sendikacılar, geçmişte başkanımızı istifasına neden oldular, şimdi yine siyasi oyun oynanıyor", "işçiler yanıltılıyor" gibi her söyledikleriyle yaptıklarının çeliştiği, tekrarların ardından "emekten yana, işçi dostu" olarak "işçilerin mağduriyetine göz yumulmadığı", "işçilere iş bulduğu" gibi saçma sapan ve üstten ve tutarsızlıklarla dolu bildiriye işçilerden çok dayanışmaya gelen emek dostları tepki gösterdi.

Sayın(!) Başkan, bizzat belediyenin İSİG ve iş güvencesinden sorumlu olduğu ve işten attığı işçilere lütufta bulunmuş(!) ve iş buluvermişti! Gerçi bildiride hangi işte hangi şartlarda çalışacaklarına dair hiçbir ibare yok. Fakat alınan bilgiler Esenyurt'ta faaliyet gösteren atık kağıt işletmesinde çalışacakları yönündeydi. Elbette burada çalışırken de tüm haklarından mahrum olarak çalışacaklar. Ne eski ücretlerini alabilecek, ne de sendikalı olabilecekler. İşçi, dostu(!), sosyal demokrat(!) başkanın lütfu işte buydu!

İşçiler, hemen bildiriye karşılık sosyal medyadan ve ulaşabildikleri basın organlarıyla yanıt verdiler ve halkı yanıltan bildiriyi teşhir ettiler.

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri Kazanmalı!

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri'nin işten atılmaları üzerine zorlu bir mücadeleyle geçen direniş sergiliyorlar. Bu, kaçınılmaz olarak emek cephesinde mücadele veren kurumların da bu mücadeleye katkı sunmasını gerektiriyor.

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri 67 gündür zorlu bir mücadele veriyor. Başta Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak Benli olmak üzere belediye yöneticileri, direnişteki işçileri ve sendikayı hedef alarak her türlü kirli oyunu ve yöntemi kullanıyor. İşçileri ve sendikayı hedef alan bildirin dağıtılıp, dövizler, pankartlar asılması, sahte hesaplarla işçileri ve sendikayı karalayan paylaşımlar yapmaya, direniş çadırının önüne ATM koydurmaya kadar akla gelecek/gelmeyecek her yöntemi deniyor.

Avcılar Belediyesi önünde zorlu bir mücadele devam ediyor. Bu mücadeleyi yakından takip eden devrimci ve ilerici örgütlenmeler de işçilerle dayanışma için neler yapabileceklerini konuşmak üzere 9 Temmuz akşamı saatlerinde bir araya geldi.

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçilerinin mücadelesini yakından takip eden Avcılar'daki birkaç sendika ve kurum tarafından işçilerle dayanışma amacıyla bir platform kurulması ve daha güçlü bir destek verilebilmesi için yapılan çağrıyla dün akşam saatlerinde bir toplantı yapıldı.

Eğitim Sen İstanbul 7 Nolu Şube'de gerçekleştirilen toplantıda sendikalar, devrimci örgütler, demokratik kitle örgütleri, siyasi partilerden pek çok kişi bir araya geldi.

Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri'nin örgütlü olduğu Belediye İş Sendikası'ndan bir temsilcinin de bulunduğu toplantıya pek çok kişi içeriğini tam olarak bilmeden, ama işçilerle bir dayanışmasının örülmesini sağlanması amacıyla geldi.

"Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri ile Dayanışma Komitesi Kurulması" amacıyla ve daha güçlü organize bir dayanışmanın örülmesi için neler yapılabileceğini konuşmak üzere toplanıldığı belirtildi.

Toplantıya işçilerin de katılacağını düşünen pek çok katılımcının dikkatini çeken işçilerin toplantıya gelmemiş olmasıydı.

İlk olarak söz alan İnşaat İş Sendikası, işçi örgütlenmesi yürüten bir kurum olarak işçilerin de bulunmadığı bir toplantının doğru olmadığı ve karar alamayacağını böyle bir toplantının sağlıklı da olmayacağını belirtti. Mücadele Birliği, Alınteri, Kızılbayrak, Devrimci Anarşist Faaliyet, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası da, işçilerin de bulunduğu bir platformda böyle bir toplantının yapılması gerektiğini vurguladılar.

Bunun üzerine bazı katılımcılar işçilerin de çağrılması veya çadıra gidilmesi önerisi getirdi. Yaşanan diyalogları üzerine çağrıcı kurumlar, işçileri çağırmak gerektiğini düşünemediklerini, Avcılar Belediyesi Temizlik İşçileri ile dayanışma için gelen kurumlardan ulaşabildikleriyle bir araya gelerek daha güçlü ve dinamik bir dayanışma için neler yapabileceğini konuşmak ve organize etmek amacıyla böyle bir çağrı yaptıklarını ve işçilerin olmayışını bir eksiklik olarak kabul edilmesini belirtti.

Toplantıya katılanların çoğunluğu işçilerin de olması gerektiği yönünde görüş bildirdi. Bir araya gelinmişken genel olarak işçilerle dayanışma için neler yapılabileceği konusunda öneriler ve görüş paylaşımı yapılmasının bir ön çalışma olarak düşünülmesi gerektiği belirtilerek toplantıya devam edildi.

Belediye İş Sendikası adına katılan temsilci tarafından işçilerin işten atılma, direniş süreci, işçilere ve sendikaya yönelik saldırılarını aktardı. Sendika ve işçilerin bundan sonra süreci nasıl götüreceklerine dair düşüncelerine değindi. Devrimci, demokratik kitle örgütleri sendikalarla daha güçlü bir dayanışma sağlanması için nelere ihtiyaçları olduğunu dile getirdi.

Önümüzdeki hafta Belediye İş Sendikası'nın tüm şubelerden katılımıyla bir toplantı yapılacağı ve bu toplantı vesilesiyle Avcılar Belediyesi Temizlik işçileriyle de dayanışma amacıyla kitlesel bir eylem yapmayı düşündüklerini ifade ederek buna yönelik bir çalışma yapılmasına ihtiyaç duyduklarını belirtti.

Sendika olarak karşılaştıkları baskılar ve bundan sonraki süreçte dayanışmada bulunanlar birlikte daha hareketli bir sürecin örülmesini dilediklerini ifade etti.

Toplantıya katılanlar tarafından gerek, bu eyleme yönelik gerekli hazırlıklara katkıda bulunma kararı alındı.

Sonraki süreç için ise gerek direnişteki gerekse sendikadan istifaya zorlanan ve çalışmakta olan işçilerle bir dayanışmanın örülmesinin gerekliliği dile getirilerek, eleştiriler de göz önünde tutularak işçilerin de yer aldığı bir toplantıyla daha güçlü bir mücadelenin yürütülmesi üzerine kararla alınması konusunda ortak bir kararla toplantı sonlandırıldı.

Direniş çadırına gelinerek hep birlikte bir fotoğraf çektirildi ve yapılan toplantıya katılan Belediye İş Sendikası üyesi tarafından toplantıya ilişkin özet bir bilgilendirme yapıldı.

Toplantıya katılanların bir kısmı kişisel olarak da dayanışmada bulunmak için neler yapabiliriz diye genel bir fikir alışverişi yapıldığını fakat işçilerle de bir toplantı yapılmasının gerekliliğini dile getirdiler.

İşçiler de süreci kendi aralarında değerlendirmelerinin ardından bir araya gelinebileceğini ve belediye yönetiminin güçlü saldırılarına karşı güçlü bir mücadelenin örülmesi gerektiğini ifade ettiler.

Erikli Su İşçisi de "Grev" Dedi

Nestle'ye ait Erikli Su fabrikasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine 12 Temmuz tarihinde 310 işçi greve çıkma kararı aldı. Grev kararı fabrikaya asıldı.

Bursa, Karacabey'deki Nestle fabrikasında 21 Haziran tarihinde 900 işçinin başlattığı grev 9. gününe girerken Nestle'ye ait Erikli Su işçileri de toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine 12 Temmuz tarihi itibariyle greve gitme kararı aldı.

Nestle'ye ait Erikli Su işletmesinde yine Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlü işçiler için 1 Ocak'tan bu yana patronlarla sürdürülen görüşmelerde anlaşma sağlanamadı. 12 Temmuz sabahı itibariyle 310 Erikli Su işçisinin başlayacağı grev kararı fabrika binasına asıldı.

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sendikanın Erkli Su işçileri için talepleri ise; Birinci yıl için ortalama 7 yıllık, brüt bin 1647 TL maaş alan bir işçi için seyyanen 555 TL, her kıdem yılı için 20 TL; ikinci yıl içinse enflasyon üzerine 5 puan zam oldu.

Tekgıda İş Genel Sekreteri Mustafa Akyürek, "Nestle Gıda'dan talep ettiğimiz ücretleri, Nestle Su ve Erikli Su'dan da talep ettik. Aynı şirkete bağlı kurumlar arasında ücret farklarına bağlı bir rekabet ortamının oluşmasını engellemek istedik. Nestle Gıda'da anlaşma sağlanamayınca, bu durum Erikli Su'yu da etkiledi. 12 Temmuz sabahı greve başlama kararı aldık" dedi.

Patronlarla görüşmelere açık olduklarını belirten Akyürek, "İşveren görüşmelere devam etmek isterse biz hazırız. Ama taleplerimiz belli. Kararlılığımızı hiç kimse denemesin, işçilerimizin menfaati için ne gerekiyorsa onu yaparız" diyerek Nestle Gıda, Erikli Su ve Nestle Su işçilerinin bütünlük içinde olduğunu, Nestle Su'da devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin arabuluculuk sürecini tamamladığını, 10-15 gün sonra Nestle Su işçisinin de greve gideceğini de vurguladı.

Polis Sokak Ortasında Muhabiri Vurdu

Yürüyüş dergisi muhabiri Ebru Yeşilırmak, 27 Haziran günü Gazi Mahallesinde polis tarafından vuruldu.

Avukatı Oya Aslan, olayın nasıl gerçekleştiğini şöyle anlattı:

"*İçerisinde Yeşilırmak ve bir kişinin daha bulunduğu araç polis tarafından takibe alınıp sıkıştırılıyor. Bulundukları aracın lastiği patlayınca aşağı iniyorlar, o sırada polis ateş açıyor. Vurulan Ebru Yeşilırmak yaralı halde bir eve giriyor, polis de peşinden eve giriyor. Ambulans çağırıyorlar, hastaneye kaldırılıyor.*" dedi.

Sırtından vurulan Ebru Yeşilırmak Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde ameliyata alınmadan önce doktoru, akciğerlerinden yaralandığını söyledi. Yeşilırmak'ın yanında bulunan kişi de hafif şekilde yaralı.

Fabrikalardan Plazalara Özörgütlenme Çağrısı

Kapitalizmin topyekun saldırılarına karşı işçiler ve emekçiler daha güçlü bir mücadele için bir araya gelme çabalarını sürdürüyor.

Bilişim İşçileri Dayanışma Ağı (BİÇDA)'nın çağrısıyla 29 Nisan tarihinde "Kürsü de Söz De İşçinin" sloganıyla Kadıköy'de 2016 İşçi Forumu yapılmıştı. Birçok farklı sektörden çalışan, grev ve direnişte bulunmuş işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen forumun ardından işçilerin bir araya gelme ve öz örgütlülüklerini yaratabilecekleri, daha güçlü bir mücadele yürütebilme kararı almışlardı.

Foruma katılan işçiler kararlarını hayata geçirebilmek için çalışmalarını sürdürdüler ve birlikte mücadelenin somut adımlarını atmak üzere tüm işçileri "Fabrikalardan Plazalara İşçi Özörgütlenme Forumu"na çağırıyor.

29 Nisan tarihinde gerçekleştirilen forum sırasında Amerika ve Fransa'dan işçiler de dayanışmada bulunmuşlardı.

Forumunda alınan kararlar üzerine çalışmalarını yürüten İşçi Forumu diğer ülkelerdeki işçilerle de dayanışmayı sürdürmeye devam ediyor.

"Fabrikalardan Plazalara Özörgütlenme Çağrısı" adıyla düzenlenecek olan forum Avusturya

Labour.Net tarafından da haberleştirildi.

İşçi Forumu Komisyonu tarafından yapılan çağrı ise şöyle:

Uzun Ve Karanlık Bir Kış Kapımızda!

Kiralık işçilik yasasının çıktığı, kıdem tazminatımıza göz diken kanununun kapıda olduğu, ücretlerin giderek düştüğü, çalışma saatlerinin uzadığı, çalışma koşullarının ağırlaştığı, kısacası işçi sınıfının son haklarının da elinden alınmaya çalışıldığı bir dönemin tam ortasındayız.

Sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı bu dönemde işçi sınıfı, işkolu barajı ile bölünmüş, küçük, birbirinden kopuk direnişler ile saldırıları püskürtmeye çalışmaktadır.

Bu direnişler parçalı, birbirinden kopuk ve zayıf olduğu için mücadele çarklarını çevirmekte zorlanmaktadır.

Lakin Umut Kaf Dağının Arkasında Değildir!

Fransa'daki esnek ve kölece çalışma yasalarına karşı başlayan son grevler dalgası, işçi sınıfının tabandan gelen güçlü mücadele talebinin, geleneksel sendikaları harekete geçmeye zorlayarak, sınıfın büyük direnişleri örgütleyebileceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Türkiye'de ise bu dönemde birçok direniş yaşanması, tabanda ciddi bir hareketliliğin olduğunu göstermektedir.

Bu direnişlerden, fabrikalardan ve plazalardan gelen işçiler olarak, 29 Nisan 2016 tarihindeki gerçekleştirdiğimiz İŞÇİ FORUMU'nda seslerimizi ve güçlerimizi birleştirdik.

Bir daha asla yalnız yürümemek, güvencesiz ve esnek çalışma politikalarına karşı geleceğimize sahip çıkmak için tüm işçileri birleşik ve merkezi bir mücadeleyi inşa etmeye davet ediyoruz.

17 Temmuz 2016 – Pazar
Saat: 16.00'da

Tasarım Atölyesi Kadıköy'de buluşmak üzere...
Rasimpaşa Mah. Duatepe Sk. No: 61
Yeldeğirmeni – KADIKÖY
İşçi Forumu Davetçileri:
Otel İşçileri, Market ve Mağaza Çalışanları, Tekstil İşçileri, Plaza ve Ofis Çalışanları, Bilişim Çalışanları, Çağrı Merkezi Çalışanları, Lojistik Çalışanları, Çevirmenler, Hastane İşçileri
https://isciforumu.wordpress.com/2016/06/25/fabrikalardan-plazalara-isci-ozorgutlenme-forumu/
https://m.facebook.com/isciforumu/
https://youtu.be/xSPL_Pz_Q3o

Haziran'da Ölmek Zor

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde 29 Haziran günü "Haziran'da Ölmek Zor" adlı etkinlik gerçekleştirildi.

Nurhaklarda katledilen Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan, Kadir Manga; Gezi'de ölümsüzleşenler; büyük şair Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemâl; Karadeniz'in asi çocuğu Kazım Koyuncu ve 19 Aralık Zindan Katliamları sonrası başlatılan ölüm oruçlarında ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan, "Haziran'da Ölmek Zor" adlı etkinlik ile anıldı.

Açılış konuşması ve saygı duruşu ile başlayan etkinlikte ilk olarak DÖB adına konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada, Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga'nın verdiği mücadeleye değinildi. Mücadeledeki kararlılıklarına vurgu yapılarak mücadelelerinin sahiplenilmesi ve ileri taşınması gerektiği anlatıldı. Ardından, Aysun'un yoldaşı onu anlatmak için sahneye geldi. Ayışığı Sanat Merkezi kurucularından biri olduğunu söyleyerek devrimci çalışmalarını, mücadelesini ve onunla olan anılarını anlattı. Ölüm orucunda doktorların zorlamalarına karşı verilen serumları reddettiğini söyledi. "Bu kavgada inançlı ve kararlıydı. 26 Haziran günü, ölüm orucunun 183. günü ölümsüzleşti" dedi.

Sonrasında ise Ekin Su Şiir Topluluğu "Sen ne zaman büyüdün"," Anadolu" ve "Yaşamaya Dair" şiirlerini okudu. Ekin Su Şiir Topluluğunun ardından Ayışığı Sanat Merkezi Müzik Topluluğu ezgilerini seslendirdi..

Son olarak etkinliğe katılan herkes kavgaya dair bir şeyler söyledi. Samimi bir ortam oluşturuldu ve ayağa kalkanlar şiirler okudu, şarkılar söyledi, gençlik mücadelesine, Gezi'ye ve Kürt halkına yönelik katliamlar üzerinde duruldu. Emekçi Kadınlardan bir kadın da söz alarak, 3 Temmuz günü EKA'nın düzenleyeceği kahvaltıya herkesi davet etti.

Ve etkinlik şarkılarla son buldu.

Baskılar, Saldırılar Her Yerde

"Eğer sevgiliniz ile sokakta öpüşürseniz sizi 'burası Müslüman ülke' diyerek linç etmeye kalkacak insanların 45 çocuğun tecavüze uğramasına sessiz kaldığı ülkedir Türkiye!" dedi ve cumhurbaşkanına hakaretle yargılandı.

Tiyatro Eğitim Derneği Başkanı ve Drama Kumpanya Sanat Yönetmeni Kemal Oruç... Oyunlarını izlediğimiz, Devinim Tiyatro Atölyesi başta çok sayıda tiyatro grubuna eğitmenlik yapan dostumuz, Kemal Oruç adı geçen "davalı".

Facebook hesabından yaptığı bu paylaşım nedeniyle Cumhurbaşkanına hakaret ettiği gerekçesi ile İstanbul Cumhuriyet Savcılığına giderek ifade veren Kemal Oruç savcılığı ifade verdikten sonra yaptığı açıklamada, "Bugün Savcılığa gidip ifade verdim. Bir Facebook paylaşımım üzerine suç duyurusunda bulunulmuş. Bunun üzerine, yazdığım oyunlarla ilgili bilgilerin de yer aldığı, yaklaşık 50 sayfalık dosya oluşturulmuş. Şu bilinmelidir ki, bir eğitimci ve sürekli sanatsal üretimde bulunan bir insan olarak gördüğüm yanlışı eleştirmekten hiç çekinmedim/çekinmeyeceğim. Gerek sosyal medyada gerekse basılı yayında yaptığım her yazının son noktasını bizzat ben koydum! Aklımla ve hür irademle yazdığım/söylediğim her sözün arkasındayım." dedi.

Bizler de Kemal Oruç ve gördüğü, karşılaştığı haksızlıklara sesini yükselten, doğruları için mücadele eden herkesin yanında olacağız.

Antakya Ayışığı'nda Sivas Anması

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi'nde 3 Temmuz Pazar günü etkinliğinde 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yitirilen aydın ve sanatçılar anıldı

"Sormamam gereken
Kendime bir kefen biçtim
Kendi tenimden
Sınırlarımı aşmak yasaktır bana
Yoksul yüreğim en kuytu kahvem
Kendine sürgün bir garip kişiyim
Umudu depremden aşkı külden
bekleyen benim
Aranızda yerim yok zaten
Heybesinde yılan
İşaretleri,
Baldıran zehri
Yüzüğünün içinde
Ve yanında
Kav taşıyan ben;
Tekinsizim size göre
İbret için yakılması gereken
Bulanık sularda
Yüzünü ararken sevda
Bir tutam saç dersiyle tutuşurken
rüzgarda
Her şey ne kadar kendisidir
Düşünün
Hızla kokuşurken dünya."

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi'nin her hafta Pazar günleri yapmış olduğu etkinliklerde bu hafta 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta katledilen Alevileri, şairleri, yazarları, aydınları anarak gerçekleştirildi.

Etkinliğe Ayışığı emekçisi arkadaşımızın 2 Temmuz'da neler yaşandığını ve o oteli yakanların devletin bilgisi dahilinde ve kendi eliyle yerleştirilmiş, yetiştirilmiş dinci faşistler olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatmasıyla başlanıldı. Konuşmada devletin halen bu katliamları yapmakta olduğunu Sivas'tan sonra Gazi'de, Suruç'ta, Diyarbakır'da, Ankara'da ve şuan da Kürdistan'da halkları yok etme politikasını güttüğünü dile getirdi.

Etkinliğin devamında gelen dostlarımıza "Sivas 93" adlı şiir dinletisini sunarak devam ettik. Şiir dinletisi sık sık alkışlarla kesilirken, gelen konukların göz yaşlarını tutamadığı da gözlendi.

Şiir dinletisi içerisinde Sivas'ta yakılarak katledilen üç şair olan Metin Altıok, Behçet Aysan, Uğur Kaynar'ın yaşamlarına değinilerek, şiirlerinden birer kesit sunuldu.

Şiir dinletisinden sonra söz müzik grubumuz olan 'Luhna u Şems'e' bırakıldı.

Grubumuz Sivas'a dair birkaç parça seslendirerek etkinlik sonlandırıldı.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

Aysun'un Kavgası Bize Miras Kaldı

"Hadi uyan
gün ışığı çilemeye başladı başucunda
Denizler bir mavilik edindi günden
Seher yeline uyup kuşlar tüneğinden uçtu
Bu türküyü dinlemeyecek misin?
Hadi uyan
Aydınlığa çık da çil gözlerin ışısın
ilk yazlar sıcağı biriksin yüreğine
Aysunsan uyan
Sibelsen uyan
Madem ki güzelsin, güzeli yaşatmak için
Madem ki iyisin, iyiliği yaşatmak için Madem ki umutlusun, umudu yaşatmak için
Hadi uyan
Denizi dinle Aysun desin
Toprağı dinle Sibel desin
Göğü dinle yaşamak desin
Bir plak konmuş gibi
İşte aşk, işte özlem, işte savaşmak gücü
Uyan diyor! Uyansana "

Ayışığı Sanat Merkezinin kurucu olan Ayışığımız 'Aysun Bozdoğan' ölümünün 15. yılında Antakya'da anıldı.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi olarak her hafta Pazar günü yaptığımız etkinliklerde bu haftayı kurucumuz olan Aysun Bozdoğan'a ayırdık. 26 Haziran günü etkinliğimiz ilk olarak Aysun ve ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Ardından Ayışığı emekçisi Aysun'un mücadelesine, yaşamına dair bir konuşma yaptı. Konuşmasında Aysun'un mücadeleye atılışı, öğrencilik yılları ve Genç Ekin Sanat Merkezi'ndeki çalışmaları anlatıldı, bugün Emeğe Ezgi olarak yoluna devam eden Genç Ekin Müzik Grubu'nun kurucularından olduğu söylendi.

Aysun'un tutuklanma ve cezaevi deneyimlerinin de anlatıldığı konuşmada, 19 Aralık zindan katliamları sonrası Ölüm Orucuna başlaması ve ölümsüzleşmesi de aktarıldı. "Aysun ölüm orucu eylemlerinde 'Bütün İktidar Emeğin Olacak, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük' talepleriyle bu yola çıktı. Aysun'u bir Haziran günü ölümsüzlüğe uğurladık. Bu eylemlerde en önde yürüyen Aysun doktorların zorla müdahalesi sonucu eyleminin 183. günü olan 26 Haziran 2001'de ölümsüzleşti. Bize kavgası miras kaldı. Biz de bu mirası sonuna kadar devam ettireceğiz." denildi.

Söz sırası artık Aysun Bozdoğan Şiir Atölyesinde Aysun'a dair şiirlerini, yoldaşları tarafından Aysun'a yazılan şiirleri ve son olarak da Aysun'un kendi yazdığı şiirleri gelen dostlarımızla paylaşarak şiir atölyesi gelen dostları selamlayıp sözü müzik grubuna devretti.

Luhna u Şems müzik grubumuz Aysun'un sevdiği şarkılardan birkaçı olan Iğdır'ın Al Alması, Ege Denizi Kararınca, Girdim Yarin Bahçesine parçalarını seslendirdi. Ardından Aysun'un cezaevinde yaptığı parça olan "Ama İnan ki Sevgilim" şarkısını seslendiler.

Son olarak gelen misafirlerle birlikte şarkılar söyleyerek etkinlik son buldu.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

Ayışığı'nın Tadını Çıkarın

Burası Ayışığı Sanat Merkezi. Nice insanlar gelip geçti buradan. Devrimi öğrendiler, devrimci oldular. Şiiri öğrendiler, şair oldular. Toplumu öğrendiler, toplum oldular. Denizleri, Yusufları, Hüseyinleri öğrendiler; Deniz, Yusuf, Hüseyin oldular. Burası böyle bir yer işte. Nice Denizler öğretildi, öğrenildi.

Ablam bana anlatırdı; şiir okuduk, Denizleri öğrendik diye. Kıskanırdım ablamı, özenirdim ona ve arkadaşlarına. Kendime engel olamazdım. Hep oraya gitmeyi düşlerdim.

Düşüm gerçek oldu ve sonunda gelmiştim oraya. Daracık sokaklardan, tertemiz yollardan geçip oraya varmıştık. Git gide heyecanlanıyordum. Kapıdan içeri ilk adımımı atınca bütün heyecanım yok oldu, aşık oldum oraya ve insanlarına.

Harika bir yerdi Ayışığı; devrimi, insanlığı öğreten bir yerdi. İnsanları tam bir can dostuydu, cana yakın insanlardı. Bana devrimi öğrettiler. Che Guevara, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Yusuf, Hüseyin ve daha nice devrimcileri öğrendim. Ayışığı böyle bir yer. Aklını başına koyar. Sana insanlığın ölmediğini hatırlatır.

Ayışığı'nı size anlatmaya devam edersem sayfalar hatta kitaplar olur. Bu demek değildir ki Ayışığı'nın özellikleri bu kadar. Gerçekten ablamın bana anlattığı kadar varmış. Hatta daha fazlası ben inanıyorum ki her yerde bir Deniz var, Her yerde bir Ayışığı var.

Sizde Ayışığı'nın tadını çıkarın.

Küçük Bir Ayışığı Dostu
Şiir Atölyesi Emekçisi

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 3 / 13 - 27 Temmuz 2016 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Deniz ERCAN / Adres: İskenderpaşa Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Deniz ERCAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com info@mucadelebirligi.com
www.facebook.com/mbirligi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mbirligi mucadelebirligi@hotmail.com

DÜNYAYA BAŞKALDIRIYORUZ

Ana Tanrıça'nın Kızlarıyız...

Gece dolunay pırıl pırıldı… Uzun süre bir ışık halesi gibi denize vuran yakamozu izlemekten ken-dini alamamıştı. Duyguları karmakarışıktı. Ama çıkması gerekiyordu bu garip halden, biliyordu. Hayatı bir film gibi geçerken gözlerinin önünden nereden nereye geldiğini düşündü, daldı. Çıkamadı işin içinden. Değişik zamanlardı ve toplamalıydı kadınlarını, anlatmalıydı neler olup bittiğini ve neler olacağını. Oysa elini çekmemişti topraktan, saçlarını sürmüştü doğaya, ekinleri bol olsun diye dolunayda az gezmemişti tarlalarda. İsyanını içine gömdü; henüz erkendi. Gecenin hayrındansa sabahın şerri iyidir, dedi, uyuyan kabilesine baktı, totem asasını üzerlerinden geçirdi. Sabah olsundu hayrolsundu.

Su uyanmıştı deli dalgalar vuruyordu dağın yamaçlarına. Toprak uyanmıştı, börtü böcek tabiat uyanmıştı. Günün ilk ışıklarıyla, doğayla birlikte uyandı. Uzun örgü saçlarından bir tutam kesti. Soğan kabuğu ve bir avuç sarımsakla çömleğin içine attı. Ateşi bırakıverdi çömleğin içine. Dumanı kuş olup da-ğılıverdi dört bir yana. Yayılıverdi çağrısı, dumanı görenler bildi belli ki bir hal var, bu çağrı kendisine idi. Dört bir yandan çağrıyı duyan kadınlar düştüler yollara. Dört bir yandan kadınlar daldılar rüyalara oysa bilmekteydiler, onlar topraktı, suydu, ağaçtı. Onlar yaşamdı. Ve yaşamı var edenler vardılar Ana Tanrıça'nın yamacına.

Kimisi Kybele dedi, kimi İştar, kimi İsis, kimi Rhea, kimisi Hera… O Ana Tanrıça idi adı ne olursa olsundu, doğurganlığın, bereketin simgesiydi. Tüm kadınlar beklemekteydi Kybele'yi, merakla neler söyleyeceğini.

Ana Tanrıça kadınları selamladı, başlığını çıkardı, asasını kenara bıraktı. Binbir güvenle, sevgiyle, bilgelikle sıkı sıkı örülmüş uzun örgülerini tek tek çözdü. Kadınlar çözülen her örgüyle ne kaybettiklerini görmüştü. Elleriyle var ettikleri, sevgileriyle işledikleri mutluluk ülkesi ellerinden kayıp gidiyordu. Her çözülen örgü bir isyandı. Emek verdiği, düzenlediği yaşamın gerisinde kalmak üzereydiler. Yaşam onlara çok şey borçluydu, onları var edenlerin üzerine çökmek isteyen başka güçler vardı. Ana Tanrıça her şeyi anlattı kadınlara. Kadınlar dinlediler, dinledikçe isyan ettiler, öfkelendiler. Soyları, kuralları, hayatları değişecek; bu değişime ayak uydurmayanlar öldürülecek ya da satılacaktı. Ana Tanrıça biliyordu, kadınlar buna asla boyun eğmeyecekti. Eteklerini kestiler, saçlarını çözdüler, isyanlarını giyinip, oklarını kuşandı-lar. Artık hazırlardı belki değişimin önüne geçemediler ama tarih onlardan bahsetti. Onlar dünyaya başkaldıran kadınlardı.

Tarih onlar gibi daha nice kadınlardan bahsetti. Nerede mi? Dünyaya Başkaldırıyoruz Kadın Kampı'nda...

Zeus Tapınağı'ndan kadınlara tepeden bakarken, sadece sevgisi ve iktidarı yüzünden kötü bilinen Hera'nın lanetlediği topraklara Türkiye'nin dört bir yanından geldi kadınlar. Kadının laneti kadına değil, onu itibarsızlaştırıp yok sayan erkeğe idi.

Çanakkale Küçükkuyu'da toplandılar Ana Tanrıça'nın etrafında toplanır gibi. Komünlerini kurdular. Yaşamlarını, onları var eden geçmişlerini bugüne taşıyıp açtılar. İlkel komünal dönemden, feodal topluma kadar irdelediler. Ne çok bedel ödemiştik! Ne de çok yakılmıştık yaşamak için! Tarih zengindi ama kadının tarihi satır aralarında gizliydi. Her gün bir satır arası açıldı, irdelendi. Eğitim, sanat, üretim her şey iç içeydi. 21 yy.'da ilkel komünalin üretken, paylaşımcı yaşamı sergileniyordu. Derin sohbetler, araştırmalar, el emeği ürünler, kolektif yaşam... Ütopyalarda imkansız kılınan yaşanıyordu. Bu da bizim ütopyamız, Dünyaya Başkaldıran Kadınlar'ın…

Latin Amerika devrimlerinden, sosyalizm deneyimi Küba'ya gittik. Gezilip görülecek çok şey var-dı. Kamp bizim ütopyamızsa Türkiye gerçeği distopyamızdı. Her gün kadınların öldürüldüğü, tecavüz edilerek katledildiği şiddet gördüğü gerçeği Küba insanına ne kadar da yabancıydı. Kutsal aileden neyin ne kadar kutsal olduğunu kadınlarımız kendi yaşamlarını anlatarak çıkardılar. Bilginin, teorinin doyum-suzluğuyla binlerce yıllık açlığını gideren kadınlarımız, teksek hiçiz, birlikteysek güçlüyüz, diyerek örgütlenme, birlikte hareket etme üzerine çıkarımda bulundular. Akşamları birlikte vakti daha değerli geçirmek adına bir kadının yaşamına tanıklık etmek için kadın filmlerimiz bizi yalnız bırakmadı. Hypatia ile köleci toplumu, din olgusunu ve yaşama yansımasının ağır bedellerini gördük. Bugün hayatımızda olan olgu için insanlar diri diri yakılmış, kadın bilimciler itaat etmediği için öldürülüp bedeni teşhir edilmiş. Kadının kadın olarak var olma mücadelesi her gün üzerine daha fazla bilgi ekleyerek, bilgelikle yoğruldu. Kadının toplumsal gelişmedeki rolünü yanlış algılayan feminizm üzerine tartışmalar su götürmez en keyifli konulardan biriydi. Aynı sınıfın kadınlarının sorunları, dertleri, istekleri ortak olabilirdi. Ve kadınlar ilerici sını-fın kadınları olarak kendi isteklerini ortaya koydu. Kadın mücadelesinde kendinden bahsettirmek isteyen, kanıtlama çabasında olan jineolojiye değinmeden geçemezdik. Tarihte, kadın mücadelesinde destek veren ya da teorinin oluşmasına katkı sunan hiçbir erkek teorisyene hakkını teslim etmemiş, mücadeleyi sırtla-yıp götürmüş komünist kadınları jineoloji altında incelemek kadın mücadelesini ters okumaktı.

Kitabı düz tutup okuduğumuzda komünist kadın hareketinin ürettiği değerleri ve o değerlerin bu-günkü yaşamımıza yansımasını görüyoruz. O nicelerden biri de Aysun Bozdoğan'dı. Onun gözlerine bakarak genç bir kadının yaşamak için bedenini ölüme yatırışını, cüretini ve yaşama tutunmasını paylaştık. Kadınca duygularımızla yoldaşımıza, kadın mücadelesine ay ışığını veren Baharımız'a yeniden merhaba dedik.

Yitirdiğimiz, uğurladığımız kadınlar bir değil, beş değil, beş bin değil. Binlerce milyonlarca kadın kendilerine dayatılan yaşamı, baskıyı kabul etmeyip 'hayır' dediği için öldürüldü. Bu hayır kadının ilk isyan kuşağını kuşanmasıyla başladı. Cadı olarak yakıldığında da vazgeçmedi. Devrimlerde öne geçmesi-ni hissettiğinde öne geçmekten çekinmedi. Fransız Devrimi'nde, Paris Komünü'nde, Sovyet Devrimi'nde, Küba Devrimi'nde, Vietnam'da, Nikaragua'da, Ekvador'da, Kürdistan'da ve Türkiye'de…

Öne geçmekten, mücadeleyi daha yukarı taşımaktan başka çaremiz yok!

Biz Dünyaya Başkaldıran Kadınlar geçirdiğimiz bir haftalık kadın kampımızla ütopya denilecek bir yaşamın küçük bir kısmını hayata geçirdik. Teoriyle donandık, paylaşımla, pratikle güçlendik. Öfkemizi giyindik, isyanımızı kuşandık! Tarih bahseder mi? Bilemeyiz, ama bu kadınlar mücadeleye çok şey kata-caklar.

Ana Tanrıça'dan bu yana erkekler bize 5000 yıllık borcunuz var; bunu hep hatırlatacağız!

Kadın Akademisi: Aysun Bozdoğan'ı Anıyoruz

18-26 Haziran günlerinde kadın yaz kampı düzenleyen Kadın Akademisi kampın son günü olan 26 Haziran günü öğle saatlerinde bir anma düzenleyerek ölümsüzleşmesinin 15. yılında Aysun Bozdoğan'ı selamladı.

Emekçi Kadınlar anmaya saygı duruşu ile başladı. Önce Ölüm Orucu eylemi ve zindanlar mücadelesi üzerine kısa bir konuşma yapıldı.

Ve söz Aysun'da... Aysun'un mektubunu okudu bir tutsak yakını kadın ve O'nun mektubunu okudu. En genç kadın katılımcı, 10 yaşındaki Emek, Aysun'un şiirlerini okudu.

Aysun Bozdoğan'i tanıyanlar O'nu anlatmaya başladı. O'nu tanıyan ailelerin anlatımları ve cezaevi anıları aktarıldı.

Ölümsüzleşen Leninist kadınların anlatıldığı Daima kitabından Aysun'u anlatan bölümler mektup ve şiirler okundu. Onun kişiliğine dair anılar anlatıldı.

Duygular kabardı, gözyaşları doldu gözlere... Ve dayanamadı aktı...

Cezaevi, ölüm orucu eylemi ve ölümsüzleşmesi anlatıldı art arda...

Ve Aysun'un ölüm haberini aldıklarında Edirne zindanındaki yoldaşlarının o iki yiğit kadın için Aysun ve Sibel için "hiç bir şey için olmasa bile sadece o iki kadın yoldaş için dahi olsa mücadeleye devam" sözü verdiklerini öğreniyoruz.

Anma büyük bir duygusallıkla sona erdi. Etkinlik, kamp boyunca yaşananların çizilerek anlatıldığı karikatürler sergilendi. Ve ardından, kamp boyunca çalışmalar yapan ritm grubunun, erbanelerivle etkinlik sona erdi.

Aysun Bozdoğan Kimdir?

Ölüm Orucu savaşçısı Aysun Bozdoğan F tiplerine karşı "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" diyerek TKEP/L davası tutsağı olarak başladığı Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşti...

Aysun Bozdoğan tutsak düşmeden önce Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticisi ve müzik grubu solistiydi. Mücadeleye 9 Eylül Üniversitesinde DÖB ile başladı.

Daha sonra Aysun, Tokat iline giderek çalışmalarını orada sürdürmeye devam etti, 94 yılında ise İstanbul'a geldi. İstanbul'un o yoksul sokaklarındaki insanlarla yaşamı paylaşıp sevgisiyle mücadeleye bağladı.

Sanattaki yeteneğini ileriye taşıyarak Genç Ekin Müzik Grubunu kurdu. Bir dönem yazı işleri müdürlüğü de yapan Aysun ilk gözaltısını 1995 1 Mayıs'ında Taksim de yaşadı.

96 Şubat'ında tutuklandı. Ve Bayrampaşa Cezaevine gönderildi. Bayrampaşa Cezaevinde 20 Mayıs'ta başlayan açlık grevinin ilk gününde tahliye oldu.

Aysun 97'de yine tutuklandı ve serbest bırakıldı ancak kısa süre sonra yeniden Ümraniye Cezaevine gönderildi.

Yıllar sonra İzmir'e tekrar yolu düşmüştü. İzmir'de Mart Ekin Sanat Merkezi'nin faaliyetlerini legal alanda yoğun bir şekilde hızlandırmıştı. Operasyonlar sıklaştığından dolayı çalışmalarına legal alanda devam edemeyince illegal alanda devam etmeye başladı. 1999 Aralık ayında operasyonlar sonucu gözaltına alınıp, tutuklanarak Ümraniye Cezaevine gönderildi.

19 Aralık 2000 yılında devletin Hayata Dönüş Operasyonu adı altında yaptığı katliam ve Zindan Savaşlarında sağ çıkan Aysun "Bütün İktidar Emeğin Olacak, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı" talepleriyle başladığı Ölüm Orucuna her şeye rağmen devam etti. Aysun her zaman dik duruşuyla ve gözlerindeki sönmeyen ışıltıyla 26 Haziran 2001'de ölümsüzleşti.